

DEVRİMCİ YOL

SAYI 4/15 HAZİRAN 1977

300 KURUŞ

**Mücadelemiz
emekçi halkın
kurtuluşuna
kadar
sürecektir**

HiÇ BİRŞEY BİZİ DEVRİMCİ

YOLUMUZDAN DÖNDÜREMEZ

Hayatla ölümü,
özgürlük talebiyle
zuüm ve baskıyı,
insanca yaşama özlemiyle
daha çok sömürme hırsını
uzlaştırmak mümkün mü?

DEVRİMCİ
YOL

(Yazısı 2.Sayfa'da)

30 binden fazla metal işçisi
patronlar çetesi MESS'e
karşı direniyor

ZAFER İŞÇİ SINIFININ OLACAKTIR

HEDEF SADECE KENDİ PATRONUMUZ DEĞİL
İKTİDARDAKİ BİR AVUÇ ZORBADIR.

Sömürücü zorbalara karşı
mücadelemizi yürütürken bütün emekçilerle,
memur, öğretmen ve gençlikle birleşmeliyiz.

Mücadelemiz bütün emekçi halkın
kurtuluşu yolunda bir ileri adım olmalıdır.

SEÇİM SONRASI

Mücadelemiz emekçi halkın kurtuluşuna kadar sürecektir

**Hayatla ölümü, özgürlük talebiyle zulüm
ve baskıyı, insanca yaşama özlemiyle
daha çok sömürme hırsını
uzlaştırmak mümkün mü?**

S EÇİMLERDEN sonra bir çeşit geçiş dönemi yaşıyoruz. Gelişmelerin doğrultusuna ilişkin genel bazı belirtilerin ortaya çıkmasına rağmen somut siyasal çözümler biçiminde bir netlik henüz ortaya çıkmadı.

Seçimlerden önceki ikinci sayımızda, seçimlerin oligarşinin aradığı bir siyasal istikrarı sağlayabilecek şekilde sonuçlanmasının olanaksızlığı vurgulanmıştı. Şimdi parlamentonun bilinen görünümü altında oligarşi çare aramaya devam ediyor. Çeşitli burjuva klikleri ve emperyalist mihraklar seçimler sonrasında gelişmeleri kendi çıkarları doğrultusunda etkilemek için her türlü yöntemi kullanmak suretiyle çabalarını sürdürüyorlar. Bu arada netleşen bir olgu MSP'siz bir sağ hükümet kurmanın olanaksızlığı durumu çerçevesinde, egemen çevrelerin "umudunun" geniş ölçüde, kontrol altındaki bir CHP hükümetine yönelmiş olmasıdır. Bu durum özellikle, seçimlerden bir süre önce meydana gelen ve çarpıcı olaylarla (ordudaki tasfiyeler, sulkaşt girişimi ihbarları v.b.) su yüzüne çıkan bir gelişmedir.

Bu gelişme ilginç bir durumu da beraberinde getirdi. Şimdi emperyalist mihraklardan cumhurbaşkanına, iş çevrelerinden büyük tirajlı - ikramiyeli basınımıza kadar tüm iç ve dış "etkili ve yetkili" çevreler "Umudumuz Ecevit" diyorlar. Tıpkı bu egemen çevrelerin ağır baskı, sömürsü altında inleyen, düzene belirli bir tepki duyan ve fakat, siyasal gerçekleri yeteri kadar kavrayamamış, CHP' den kurtuluş bekleyen milyonlarca emekçi halkın evlat acısıyla, özgürlük umuduyla, pahalılık, işsizlik ve baskıdan kurtulma umuduyla söylediği gibi...

Egemen çevrelerin ne istedikleri hiç bir kuşkuyla yer bırakmayacak kadar açıktır. Cumhurbaşkanı, Ecevit'e hükümet kurma görevini verirken, bir cümleyle özetleyiverdi:

"Erken seçime gidilmesini zorunlu hale getiren iç ve dış sorunları çözmek."

Bu sorunların ne olduğu ise çok iyi biliniyor. Oligarşinin karşı karşıya bulunduğu ekonomik ve siyasal sorunları çözmek ve içinde bulunulan krizi bir ölçüde de olsa hafifletmek: Tartışmasız emekçi halkın umduklarının tam tersi.

Bugün egemen sınıflarla emekçi halk yığınlarının çıkarlarını uzlaştırmak mümkün olmadığına göre, Ecevit ne yapabilir?

Hayatla ölümü, özgürlük talebiyle zulüm ve baskıyı, insanca yaşama özlemiyle daha çok sömürme hırsını uzlaştırmak mümkün müdür?

Seçimler yapıldı. Bilinen parlamento aritmetiği ortaya çıktı. Şimdi sorulan; herkesin kafasını meşgul eden soru; "şimdi ne olacak?" sorusudur. Bu sorunun cevabı, seçimlere nasıl yaklaşılmaktaydı ve seçimlerden ne beklemekteydik sorularına verilmiş olan cevaba sıkı sıkıya bağlıdır.

Bunun için bizler, "şimdi ne olacak" sorusuna cevap vermeden önce, kısaca seçimleri nasıl değerlendirdik, bunun üzerinde duralım.

Ülkemizde, çok ciddi, çok keskinleşmiş ekonomik, sosyal ve siyasal çatışmalar vardır. Tek tek kişilerin ve partilerin iradelerinden bağımsız olarak bu çatışmalar yükselmekte ve kriz halinde bütün ülkeyi etkilemektedir.

Tabii ki, herkes bu çatışmada taraf olmaktadır. Bizlerde bu çatışmaları bir tarzda kavramakta ve içinde yer almaktayız. Bizler, ekonomik, sosyal ve siyasal planda süregelen bu boğuşmada halkımızın safında yer alıp, halkın yararına olanı elde etmek için mücadele etmekteyiz.

Seçim olayına da böylesi bir açıdan yaklaştık; seçimlerin, böyle kapsamlı bir boğuşma içindeki anlamını ortaya koyduk.

"Tek Yol Devrim" sloganını kullanan bizler, bu sloganla halkımıza belirli bir gerçeği göstermeye çalışıyoruz. "Tek Yol Devrim" sloganıyla, halkımızın birikmiş olan ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel tüm problemlerinin ancak bir DEVRİM'le çözümlenebileceğini işaret ediyoruz.

5 Haziran seçimlerinden önce, seçimlerle problemlere çözüm bulunamayacağını; halkımız için hayati önemdeki sorunların çözümünün seçimlerle mümkün olmayacağını; esas olanın halkın kendi davasına sahip çıkması olduğunu, halkın kendi çıkarlarını gerçekleştirme üzere örgütlenmesinin ve mücadele etmesinin zorunlu olduğunu; sadece sandığa oy atmakla sorunların çözümleneceği yalanını yayan ve böyle yalanlarla halkı kendi davası için mücadele etmektan alıkoyma görüşlerin yarattığı teslimiyet havasına kapılmamak gerektiğini halkımıza anlatmayı bir devrimci görev olarak bildik ve yerine getirmeye çalıştık. "5 Haziran seçimlerinden sonra, herşey düzelecektir yalanına karşı çıktık. Halkımıza siyasal gerçekleri anlatmaya çalıştık. Seçim ortamının tozu dumanı içinde, halkın bütün dikkatinin sadece sandığa çevrildiği, sandıkla şartlandırıldığı bir zamanda seçimler karşısında böylesi bir tavır devrimciliğin ve halka karşı sorumluluğun bir gereği ve kriteri idi.

Eğer seçimler platformunda seçimlerden sonra halkın kendi çıkarlarına sahip çıkarak örgütlenmesi, mücadele etmesi, ve gerçek bir halk iktidarı kurulana kadar bu mücadeleyi bir an bile gevşetmeden, daha da güçlendirerek sürdürmesi gerektiği, aksi halde hiçbir şeyin değişmeyeceği anlatılmaz; mücadelenin bir devrimle sonuçlanmak üzere ve devrimci

bir anlayışla sürdürülmesinin tek yol olduğu söylenmezse; bu kavrayış öne çıkarılıp propagandası yapılmazsa, 5 Haziran seçimlerinden sonra ülkede devam edecek olan ekonomik, sosyal ve siyasal boğuşma karşısında halk şaşkınlığa, hayal kırıklığına uğrayıp, umutsuzluğa düşebilir. İşte o zaman bundan sadece ve sadece hakim sınıflar yararlanırdı. İşte böyle bir anlayışla bizler TEK YOL DEVRİM sloganını öne çıkarıp, halkın gözünden gizlenmek istenen gerçekleri açıklamayı bir görev olarak bildik. Seçimleri politik planda faşizme karşı mücadeleyi güçlendirmek ve yükseltmek noktasından ele alıp, halka, doğru devrimci hedeflerin ve halkımızın kurtuluşunun doğru devrimci yolunun propagandasını yaptık.

Seçimler yapıldı, sandıklar açıldı. Bilinen sonuçlar ortaya çıktı. Ekonomik, sosyal ve siyasal kriz devam ediyor ve keskinleşerek devam edecek. "Şimdi ne olacak" sorusu hakim sınıflar açısından "krize çare nedir" sorusuna indirgeniyor. Bir CHP Hükümeti geçici de olsa istikrarı sağlama aracı olarak ön görülüyor. Ekonominin had safhaya çıkmış bulunan açmazlarına ve siyasal krize, geçici de olsa bir CHP hükümetiyle çözüm bulunmaya çalışılıyor. Problem, ekonomiyi kurtarma, istikrarı sağlama ve DEVLETİ KURTARMA problemi olarak sunuluyor. Tekelci burjuvazinin temsilcileri basında bunu açık açık ifade ediyorlar ve CHP'nin hükümeti kurmasını istiyorlar.

Emperyalizmle bütünleşmiş yerli tekeli burjuvazinin temsilcilerine göre "istikrar" şüphesiz devalüasyon, sömürünün disiplin edilmesi ve garanti altına alınması, kârların bir kat daha artması anlamına gelmektedir. Tekelci burjuvazinin istediği istikrar, işçi sınıfı ve bütün yoksul halk kesimleri için, ezilme, baskı, sömür, hayat pahalılığı, yoksulluk demektir.

CHP hükümetini hakim sınıflar böylesi bir istikrar aracı olarak önermektedirler. CHP kurmayları da böyle bir istikrar sağlamaya gönüllü görünmektedirler.

Oysa CHP seçimlere "Halk İktidarı" sloganlarıyla girdi. Halk kitlelerinin baskı ve sömürüye karşı yükselen muhalefeti, faşizmin saldırıları karşısında artan nefretini, gerçek bir halk iktidarına duydukları özlemleri (halkın iktidar alternatifi siyasal hareketinin bulunmadığı bir ortamda) CHP kendine kanallandırmak üzere bir seçim stratejisi izledi. CHP'nin seçim propagandasının temelini, baskı ve sömürüye karşı sloganlar, faşizme karşı sloganlar ve soyut halk iktidarı vaatleri oluşturmaktaydı. Örneğin:

- "Öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği sağlanacaktır."
- "Ceza kanunundan 141 ve 142'nci maddeler kaldırılacaktır."
- "Kıyımların ve faşist uygulamaların hesabı sorulacaktır."
- "Örgütlenme ve düşünce özgürlüğü sağlanacaktır."
- "Devlet kurumlarını işgal etmiş çeteler temizlenecektir."
- "Siyasal cinayetlerin hesabı sorulacaktır." v.b.

vaatler CHP'nin seçim kampanyası sırasında her yerde ve bütün demecelerde tekrar tekrar ortaya konmuştur. Bu vaatler, doğrultusunda halktan oy istenmiştir. Ve emekçi halk çoğunlukla bu talepler için oy kullanmıştır.

Şimdi bir CHP hükümetinden beklenen nedir? Biz CHP iktidarının "Halk iktidarı" olmayacağını; temsil ettiği sınıfsal çıkarlar ve programı açısından ele alındığında CHP'nin halk iktidarı kurmaktan ne kadar uzak olduğunu çok söyledik ve yazdık. CHP'den beklenen halk iktidarı değildir. Halk iktidarından söz edebilmek için en azından:

• Ülkemizin emperyalist ülkelerle olan sömürü ve tahakküm ilişkilerinin tümüne son verilmelidir. NATO, CENTO, ORTAK PAZAR, ENERJİ AJANSI gibi emperyalist kurumlardan çıkılmalıdır.

• İşçilerin üzerindeki sendikalaşmayı, sendika seçimi, ve serbestçe sendikal mücadele yürütülmesini önleyen bütün baskılar kaldırılmalı; kadın erkek ayrımı gözetmeksizin, eşit işe eşit ücret ödenmelidir. Genel grev hakkı yasallaşmalı, çıkarların çalışma süresi 6 saate düşürülmeli, işsizlik önlenmelidir.

• Toprak ağalarının elindeki tüm topraklara el konularak, topraksız ve az topraklı yoksul köylülere dağıtılmalıdır.

• Halkın temel ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik ekonomik tedbir ve yatırımlar gündeme getirilmelidir. Bankalar, sigorta şirketleri, tüm mali kurumlar, dış ticaret, yerli ve yabancı tekeller emekçi halk iktidarı tarafından devletleştirilmelidir.

• Bugünkü devlet yapısı içindeki tüm faşist yasa ve kurumlar, MİT, kontr-gerilla ve onun sivil kolu olan faşist ülkü ocakları ve toplum polisi teşkilatları dağıtılmalıdır.

• Kürt ulusu üzerindeki şöven, faşist baskılar kaldırılmalıdır. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin serbestisi kayıtsız şartsız tanınmalıdır.

Bu taleplerin gerçekleşmesi zorunludur. Bunlar ancak, devrimle gerçekleştirilecek olan taleplerdir.

Bu program bir emekçi halk iktidarı tarafından gerçekleştirilebilir. Bu yüzden program ve siyasal iktidar sorunu birbirinden koparılamaz.

CHP programı, bu talepleri içermemekle daha baştan bir halk iktidarı olmayacağını ilan etmiştir.

CHP yöneticileri, seçimler sırasında TEK YOL DEVRİM sloganına karşı "DEVRİM İÇİN TEK YOL DEMOKRATİK YOL" sloganını ileri sürmüşlerdir. "TEK YOL OY" diye afişler yapıştırmışlardı. Devrimin yolu işin bir yanındır. Önce devrimden yana olup olmadığına karar vermek lazım. Devrimden yana olmak ise en azından yukarıdaki taleplerden yana olmayı gerektirir. Bu taleplerden yana olmadan, içeriği bu olan bir programa sahip olmadan devrimin yolunu tartışmak bir aldatmacadan başka bir şey değildir.

**DEVRİMCI
YOL**

Doç. Dr. ORHAN YAVUZ.

FAŞİSTLER

TARAFINDAN

KATLEDİLDİ

ZAFER İŞÇİ SINIFININ OLACAKTIR

30 binden fazla maden işçisi patronlar çetesi MESS'e karşı direniyor

GREVLER BİR SAVAŞ OKULUDUR

EKONOMİK mücadelede işçi sınıfı olarak elimizde grev ve direniş silahlarımız var. Bu silahları iktidar mücadelesinin bir aracı olarak kullanmalıyız.

İşçi sınıfının ve tüm emekçilerin kurtuluşu emekçi halkın iktidarındadır. Ancak emekçi halkın iktidarı fabrikaları patronların elinden alacaktır. Ancak emekçi halkın iktidarı olarak ağaların topraklarını yok-sul köylülere dağıtacaktır. Emekçi halk iktidarının yolu ise devrimden geçer. İktidardaki oligarşi devrim olmaksızın mey-zilerini terketmeyecektir. Ekonomik mücadeleyi siyasi mücadeleye bağlamalıyız. Patronlar fabrikalara sahip olduğu sürece toplu sözleşmelerle alınacak bir kaç kuruş zamlar dertlerimize derman bulunabileceğini sanmamalıyız.

Grevler ve direnişler, geniş kitlelerin siyasi mücadeleye için, iktidar mücadelesi için eğitildiği birer okul olmalıdır. Grevler savaşın kendisi değildir. Asıl savaş, iktidar için verilen savaştır. Grevler bu asıl savaş için birer eğitim haline sokulmalıdır.

Her fabrikada sosyalist işçi arkadaşlar vardır. Grevler ve direnişler, bu arkadaşların mücadeleye içinde pişmelerini, kadrolaşmalarını sağlayacaktır. Grev ve direnişlerinin birer savaş okulu haline dönüştürülmesi bu arkadaşların sırtındadır.

Fabrikalardaki işçi arkadaşlarımızın çoğu henüz bu düzene umut bağlamıştır. Sosyalizmi yeni yeni öğrenmektedir. Toplu sözleşmelerle alınan ve Meclisten çıkan kanunlarla verilen haklardan başka hak alınamayacağını sanmaktadırlar. Kendi sınıfının, emekçi sınıfların gücünü bilmemektedir. Bu nedenle de sorunlarının çözümünü için emekçi halka güvenmemektedir. Baskı ve sömürünün farkındadır, ama çıkış yolunun nerede olduğunu bilmemektedir. Devletin ve ordunun kimin hizmetinde olduğunu henüz öğrenmemiştir.

İktidar mücadelesini ve emekçi halkın iktidarının ne demek olduğunu henüz kavrayamamıştır.

BU DÜZENDE KURTULUŞ YOK HEDEF EMEKÇİ HALKIN DEMOKRATİK İKTİDARI OLMALIDIR

Fabrikalardaki sosyalist arkadaşlarımızın ilk görevi işçi kitlelerinin kurtuluşu grevde görmemelerini sağlamak, geniş işçi kitlelerinin bu düzene olan umudunu kırmaktır. Revizyonist sendika ağaları, başarıyla bitmiş grevleri zafer olarak ilan etmekte, istenilenlerin elde edildiği reklamını yapmaktadırlar. Grevleri bu şekilde ele almak, bu düzen içinde sorunların çözülebileceği umudunu pekiştirir. Patronlar fabrikalara sahip oldukları sürece, iktidarda bir avuç zorba olduğu sürece, bir grev sonucu alınmış üç beş kuruşun fazla bir kıymeti yoktur. Düzenin ipleri patronların elindedir. Türk parasının değeri düştüğünde, fiyatlar hızla arttıktan sonra alınan zamlardan geriye hiç bir şey kalmaz. Geniş işçi kitlelerine iktidar mücadelesinin önemi sürekli olarak vurgulanmalıdır. Grevler, bu iktidar mücadelesi için birer manevra alanı haline getirilmelidir.

Kitlelerin eğitimi eylem içinde olur. Geniş kitleler yaşayarak ve yaşadıkları olayları değerlendirerek öğrenirler. Toplu sözleşme görüşmeleri sırasında işçilerin pek çok haklı talebi patronlarca küstah bir şekilde reddedilmektedir. Düşman apaçık ortaya çıkmıştır. Ücretlerimizin artmasına karşılık, Yüzündeki "baba patron" maskesini atmıştır. Böyle bir durumda etiye sütlüye hiç karışmayan işçiler bile patrona hınç duyarlar, işçilerin birliğinin önemini anlarlar. Patrona espiyonluk yapan, işçinin birliğini bozan işçiler dövülür, hastane-

lik edilir. Bu tür eylemler işçilerin birleşmesi gereğinin anlaşılmasını ilk basamağıdır. Öncü işçilerin kadrolar haline dönüşmesi bu tür mücadelelerden geçme gereği olur.

Grevler, gerçek üreticinin kim olduğunu bir kez daha kanıtlar, Patronların nasıl birer parazit olduğunu bir kez daha gösterir. Grev oldu mu fabrikadan mal çıkmaz. Makinalar fabrikada durur, patron fabrikaya gelir. Ama mal çıkmaz. Patronun üretimde hiç bir katkısının olmadığını herkes görür.

Sosyalist işçilerin görevi, hiç bir katkısı olmayanların üretilenlere el koymayacakları bir düzenin nasıl kurulacağını işçi kitlelerine öğretmek olmalıdır.

HEDEF SADECE KENDİ PATRONUMUZ DEĞİL İKTİDARDAKİ BİR AVUÇ ZORBA

Sarı sendikalar da grev yaparlar. Ama bu grevlerde hedef sadece o işyerinin patronudur. Mücadele sadece bu insana karşı verilir.

Grev çıkan işçi karşısında polis ve jandarmayı bulur. Kanunlar zaten küçük bir sömürücü azınlığın kanunlarıdır. Bir çok patron grevdeki işyerinin patronuna yardım eder. Patronların örgütleri (örneğin MESS) patrona grev yardımı yapar.

Patronların tek tek insanları olmadıkları, bir sınıf meydana getirdikleri grev ve direnişlerde açıkça ortaya çıkar. Sosyalist işçi arkadaşların görevi bu durumu işçi kitlelerine göstermek ve buna karşı nasıl mücadele edileceğini öğretmektir.

Grevler, devletin, ordunun ve kanunların gerçek yüzünü ortaya çıkarır. Hakim sınıfları sorsanız, devlet tarafsızdır. Ordu herkesin ordusudur. Kanunlar bütün milletin çıkarlarını gözetir. İşçi arkadaşlarımızın bir çoğu bunlara inanır. Askerliğini yapmış işçilerin büyük bir kısmı ordunun hakim sınıfların emrinde olduğunu kabul etmek istemez. Grevler ve direnişler gerçekleri bir kez daha ortaya çıkarır. Devlet tarafsız değildir. Ordu hakim sınıfların, oligarşinin emrindedir. 15-16 Haziran olayları, sıkıyönetimler, işkencehaneler, DGM direnişi, Profilo olayları bunları hep kanıtlamıştır. Kanunlar tarafsız değildir. İktidardaki sömürücü azınlığın kanunlarıdır. Her adım attığımızda karşımıza bu kanunlar çıkar. Elimizi kolumuzu bağlar. Devrimci işçi arkadaşlarımızın görevi, bu gerçekleri geniş kitlelere öğretmektir. Patronların malını koruyan polisi ve jandarmayı bilinçsiz işçi arkadaşlara göstermektir. 15-16 Haziran günlerinde, Profilo'da ordunun yaptıklarını anlatmaktır.

KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER, YA HIÇ BİRİMİZ

Bilinçsiz işçiler, grev ve direnişlerde tek başına bu düzende paçasını kurtaramayacağını, sınıf mücadelesine girmek zorunda kalacağını anlar. Önce kendi işyerindeki arkadaşlarıyla birlik kurmaya çalışır. Ama bu yeterli değildir. Patronlar örgütlenir. Emperyalistlerle bütünleşmişlerdir. Büyük toprak ağalarının, toptancı tüccarların desteğini almaktadırlar. Bir tek işyerinin işçileri oligarşinin ordusunu, polisini, jandarmasını yenemez.

İşçi sınıfının birliğini sağlamak gerekmektedir. İşçi sınıfı en geniş kitleler halinde oligarşiye ve emperyalizme karşı

Bu gün otuz binden fazla metal işçisi patronlar çetesi karşı yığılma direniyor. Şiş göbekli patronlar çetesinin oluşturduğu MESS, işçilerin haklı taleplerini tanımamak için dayatıyor. Onların uğraşı işçileri daha fazla sömürebilmek, milyonlarına milyonlar katabilmek. İşçiler ise sömürden tam olarak kurtulamayacak olsalar da, bu günkü sömürü düzeni içinde bir parça daha fazla hak elde etmek, biraz olsun daha iyi yaşama imkanlarına kavuşabilmek için uğraşıyorlar.

Şüphesiz mücadele burada bitmeyecektir. Çünkü işçi sınıfı ancak ve ancak, herkesin emeğinin karşılığını alabileceği ve insanca yaşama ortamının yaratıldığı, üretim araçlarının mülkiyetinin toplumsallaştırıldığı bir düzenin kurulmasıyla sömürü ve baskıdan kurtulmuş olabilecektir. Sömürü ve baskıdan kurtulmanın yolu Devrimden geçer ve bu yüzden mücadelemiz nihai zafere kadar sürecektir.

İşçi mücadeleye sokmak zorunludur.

Grevci işçiler, günlerini bu birliği sağlamak için çalışarak geçirmelidirler. Her grevci işçi bir militan olmalıdır. Kahveleri, toplantı yerlerini gezmeli, gece-leri tanıdığı diğer işçilerin evlerini ziyaret etmelidir. Onları da oligarşiye karşı mücadeleye çekmeye çalışmalıdır. Grev deneylerini aktarmalıdır.

ZAFER ANCAK BÜTÜN EMEKÇİLERİN BİRLİĞİYLE SAĞLANABİLİR.

İşçi sınıfının birliğini sağlamak yeterli değildir. Düşmanımız oligarşidir. Oligarşi, emperyalistlerin yerli tekelci kapitalistlerin ve en büyük tefeciler ve toprak ağalarının ittifakıdır. Bu ittifak devrilecektir. İşçi sınıfı bunu tek başına başaramaz. Yoksul köylülüğü, köylülerdeki küçük üreticileri, küçük esnafı, memuru yanına almadan iktidar mücadelesini başarıya sonuçlandıramaz. Öğretmenlerle, öğrencilerle, teknik elemanlarla işbirliği yapmadan oligarşiye karşı başarıyla mücadele edemez.

Türkiye'de sınıf mücadelesi geliştikçe bu daha açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Grevler artık tek tek işyerlerindeki işçilere sadece o işyerinin patronu değil, bütün patronlar ve bütün sömürücüler saldırı-maktadır. Bilinçsiz işçiler bu toplu saldırı karşısında zorunlu olarak müttefikler aramayı öğrenmektedir. 1969 yılında Türk Demir Döküm işgalinde çevre geçeköndü halkının fabrika işçilerine yardımı, Yeraltı Maden İş Sendikasının 1976 yılında Yeni Çeltik Kömür işletmelerindeki grevinde köylülerin ve tüm demokratik güçlerin desteği bu ittifakın başarılı örneklerindendir.

Grevler ve direnişler, geniş kitlelere kimin dost, kimin düşman olduğunu bir kez daha gösterir. Grev ve direnişleri kimler destekliyor, kimler yandaş oluyordu? Kimler grevleri ve direnişleri kırmaya çalışıyor-du? Geniş kitleler düşmanlarının kimler olduğunu kitaplardan değil, eylemlerden öğreniyor.

Grevler ve direnişler, doğru devrimci siyasetin işçi kitleleri arasında hızla yayıldığı yerlerdir. Revizyonistler mücadeleyi oligarşinin kanunlarının çizdiği sınırlar içine hapsedmeye çalışırlar. Espiyonların dövdürmesini, patron köpeklerine karşı terör uygulanmasını önlemeye kalkarlar. Grevlerin çatışmasız geçmesini isterler. Polisin ve jandarmaların saldırıları karşısına çıkmazlar. Devrimci işçi arkadaşlar, sendika ağalarının bu tavırlarını bütün işçilere teşhir etmelidir.

BİREYCİLİĞE PAYDOS.

Kapitalizm herkesi bireyci olarak yetiştirir. Sosyalist mücadele içinde pişmeyenler önce kendi çıkarlarını düşünürler. Halbuki sosyalizmi kurma mücadelesi ortak yürütülen bir savaştır. Bu savaşta bireyciliğe yer yoktur. Grevci işçi kitleleri ve özellikle öncü işçiler grev süresinde bireycilik eğilimini yılmaya çalışmalıdırlar. Nöbete

gelmeyen, başkasının hakkına el uzatan, verilen görevleri kaytaranlar kıyasıyla eleştirilmelidir. Savaş ancak disiplin içinde yürütülürse başarıya ulaşılabilir. Savaş okulunda bireycilik ve disiplinsizlik en ağır bir şekilde cezalandırılmalıdır.

İKTİDAR MÜCADELESİ ANCAK DEVRİMCİ TEORİYİ ÖĞRENEREK VERİLEBİLİR

Grev yerlerinde seminerler, eğitim çalışmaları düzenlenmelidir. Devrimci işçi arkadaşlar, sürekli eğitim grupları oluşturmalarıdır. Normal zamanlarda günlük çalışmasından sonra kitap ve gazete okuma vakti çok sınırlıdır. Grevlerdeki hareketlilik ve zaman bolluğu eğitim için kullanılmalıdır. Devrimci teori olmaksızın devrimci eylem olmaz. İşçi sınıfı ancak devrimci teoriyi öğrenerek sınıf savaşını yürütebilir. Bu eğitim gruplarında gazete, dergi ve kitaplar okunmalı; devrimci fikirler hiç bir kayıta sınırlanmadan birlik-eleştiri-birlik anlayışı içinde serbestçe tartışılmalıdır.

GÜVENLİĞİMİZİ KENDİMİZ SAĞLAMALIYIZ FAŞİZME KARŞI DİRENİŞ KOMİTELERİ OLUŞTURALIYIZ

Grev ve direnişler iktidar mücadelesinin birer okulu olacaksa, dahası, her iş yeri faşizme karşı direnişin birer kalesi olacaksa, bu, ancak ve ancak her iş yerinde oluşturulacak direniş komiteleri ile sağlanabilir. Sadece grev ve direnişlerde, karşı devrimin saldırılarını göğüsleyip püskürtmekle kalmamalı, faşizme karşı mücade-lenin örgütlenmesinde sürekli birer unsur olmalıdır. Bunun içinde, bu komiteler, her türlü mücadele araç ve biçimlerini yaşama geçirecek biçimde eğitilmeli ve teçhizatlandırılmalıdır.

Devrimci sendikaların grevlerini sarı sendikaların grevlerinden ayıran özellikler bunlardır. İşçiler için grevler birer savaş okuludur. Savaşın kendisi değildir. Geniş işçi kitlelerinin ve onun da ötesinde tüm emekçilerin savaşın zorunlu olduğunu öğrendikleri ve savaşa hazırlandıkları yerlerdir.

Grevler ve direnişler, devrimci düşüncelerin geniş kitleler içinde kök salabileceği sü-rülmüş ve gübrelenmiş toprak-tır. İşçi sınıfının nihai kurtuluşuna gönül vermiş devrimci işçiler, grev ve direnişlerde militan bir mücadele vere vere çelikleşir ve kadrolaşır. İşçi kitlelerinin gerçek önderleri durumuna gelirler. Kitleler, iktidar mücadelesinin zorunluluğuna, devrimin zorunluluğuna bu grev ve direniş deneylerinden geçme ikna olur. Grevlerin birer savaş okulu olmasının anlamı budur.

DEVRİMCİ İŞÇİLER!
-Grevleri gerçek bir savaş okulu haline getirmek için,
-Devrimci fikirleri en geniş işçi kitlelerine maletmek için,
-Sendikalarda devrimci önderlikleri oluşturmak için
MÜCADELENİN ÖN SAFLARINA!

"Grup sözleşmesi" MESS'in çıkarınadır

MADEN İŞ - MESS çatışması gerçekte tekelci burjuvazinin saldırısıdır. Tekelci burjuvazi gücünün önemli bir kısmını MESS'e yoğunlaştırarak işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesini dizginlemek ve iğdişleştirmek istemektedir.

Tekelci burjuvazi bugünkü toplu iş sözleşmesi düzeninden husursuzdur. Her işyeri için ayrı ayrı yapılan toplu sözleşmeler sürekli bir hareketliliğe yol açmaktadır. Tekelci burjuvazi cephesinin zayıf bir noktasında, biran ileri bir hak, daha sonraki sözleşmelerde diğer işyerlerine de yayılmaktadır. Baza işverenler, kısa dönemli çıkarları için genel olarak tekelci burjuvazinin çıkarlarını kenara itmekte ve sendikaların baskıları karşısında geri çekilmektedir.

Öte yandan sendikalar çok kârlı işyerlerinde daha iyi haklar elde etmektedirler. Grup sözleşmelerinin gerçekleştirilmesi halinde, tekelci işletmelerde daha düşük şartlarda sözleşme imzalanacaktır.

Tekelci burjuvazinin "grup sözleşmeleri" ve "işkolü sözleşmesi" teklifi bu sorunlara bir çözüm olacağı düşünülmektedir. 2 yılda bir yapılacak ve on binlerce işçiyi kapsayacak sözleşmeler tepeden yürütülecek, her bir sözleşmenin bir başka işyeri için bir basamak teşkil etmesi öleneyecek, işkolünde iki yıl "huzur, istikrar ve çalışma barışı" sağlanacaktır.

Bugün Maden İş üst yönetimi MESS'in önerdiği grup sözleşmelerini fiilen kabul etmiştir. Bütün gizli görüşmeler bu şekilde yapılmıştır. İşçi sınıfının bugünkü örgütlenme düzeyi ve kadro durumu, ekonomik-demokratik mücadelede tek tek işyerlerinde ayrı ayrı sözleşmeyi gerektirmektedir. Maden-İş üst yönetiminin sınıf savaşı yerine oligarşiye uzlaşma çabaları, oligarşinin hesaplarını doğru çıkartmıştır. Ama bu hesapları işçi sınıfı kararlı mücadelesiyle bozacaktır.

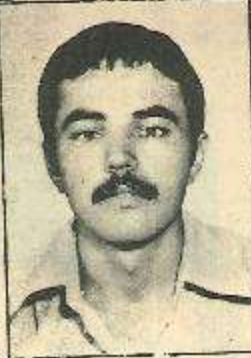
-İşçilerden habersiz, temsilcilerin katılmadığı gizli görüşmelere son verilmelidir!

-Şimdiye kadar yapılan bütün gizli görüşmeler işçilere açıklanmalıdır.

-Toplu sözleşme görüşmelerinde ve sendikaların tüm çalışmalarında tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesiyle sendika içi demokrasi uygulanmalıdır.

GRUP SÖZLEŞMELERİNE HAYIR!...

ERTUĞRUL ARKADAŞ, DEVİRİMCİ YOL SİYASETİNİN KARARLI BİR SAVUNUCUSU, DEVİRİMCİ GENÇLİK HAREKETİNİN YİĞİT BİR MILİTANİ İDİ

İşte, Ertuğrul da gidiyor, emekçi-yoksul halkın kalbine gömülmek üzere, yüreği, onbinlerce devrimcinin yüreğinde güm güm diye vura vura...

ODTÜ-ÖTK YÖNETİM KURULU ÜYESİ ERTUĞRUL KARAKAYA'YI JANDARMA KURŞUNLAYARAK VE SÜNGÜLEYEREK ÖLDÜRDÜ.

8 Haziran Çarşamba günü, devrimci kardeşimiz Ertuğrul KARAKAYA, jandarma tarafından kurşunlanarak ve süngülenerek öldürüldü. ODTÜ Öğrenci Temsilciliği Konseyi Yönetim Kurulu üyesi olan kardeşimiz, GÖREV BAŞINDA katledildi. Ertuğrul, Danıştay kararı ile okula girme hakkını kazanan bazı öğrencilerin yurtlara gitmelerini sağlamak için Nizamîye kapısına geldiğinde jandarmanın tehdidi ile karşılaşılmıştı. Burada, Vali'nin açıklamasında iddia edilen tam tersi, kesinlikle herhangi bir çatışma olmadı. Bir jandarma eri, arkadaşımızı kovalamaya başlamış ve hemen arkasından elindeki G-3 tüfeği ile ateş etmiştir. Jandarma eri, bununla da yetinmeyerek sırtından vurulan arkadaşımızı hunharca süngülemiştir.

Bu olay bir rastlantı değildir. Jandarma'nın devrimci öğrencileri yaralaması ODTÜ'de daha önceleri de meydana gelmiştir. Hatırlanacağı gibi, 1975 yılında ODTÜ'deki boykot sırasında, bir Jandarma üstğmeni devrimci bir öğrenciyi askeri araçla kovalayarak kurşunlamış ve ağır yaralamıştı. Jandarmanın pek çok öğrencinin peşinden ateş açtığı da basında yer almıştır. ODTÜ'ye sözde güvenlik amacıyla yerleştirilen Jandarma, en son bu olayda da asıl amacını ortaya koymuştur. Ertuğrul KARAKAYA sıradan bir öğrenci değildi. ODTÜ Öğrenci Liderlerindendi. ODTÜ Öğrenci Temsilciliği Konseyi Yönetim Kurulu üyesi ve basın sözcüsü idi. DEVİRİMCİ-GENÇLİK'e bağlı AYÖD üyesi aktif bir fedakar bir militan devrimci idi. Onun sahip olduğu bu özellikler, kahbece ve hunharca katledilmesinin başlıca nedeni olmuştur. Kurşunla sırtından ağır yaralandıktan sonra, insanlık dışı vahşice bir anlayışın ve intikam hırsının sonucu olarak süngülenmesi- bunun kanıtıdır. Bu vahşet bununla da bitmemiş, olay yerine gelen ambulans, özellikle bekletilerek arkadaşımızın hayata döme umudu sifra indirilmiştir.

Ertuğrul arkadaş, Devrimci Yol siyasetinin kararlı bir savunucusu, Devrimci Gençlik Hareketinin yigıt bir militanı idi. Onun hunharca katledilmesi, gerek devrimciler arasında gerek demokrat kamuoyunda derin bir nefretle karşılandı. Oligarşinin sözcüleri ne yapacaklarını şaşkırdılar. Olayı örtbas etmek, suçlu iken güçlü çıkmak istediler. Bunun için

olmadık yalanlara ve tertiplere başvurdular. Ertuğrul'un jandarmayla çatıştığını ve bu sırada ona ateş edilmek zorunda kaldığını yalanını ileri sürdüler. Yurtlara baskın düzenleyerek yeni tertipler düzenlediler. Otopsi raporlarını değiştirmeleri için doktorlara baskıda bulundular. Otopsi raporunda, arkadaşımızın sırtından kurşunlandığını ve buna ilaveten sırta bazı kesikler (süngü izleri) olduğu kanıtlanıyordu.

Bu olayda göstermektedir ki, oligarşinin emekçi halkımız ve devrimci gençliğimiz üzerindeki faşist terörü yaşadığımız şu günlerde de sona ermeyecektir devam edecektir. Elbette biz devrimcilerin faşizme karşı mücadelesi, kesinlikle yavaşlamayacak, aksine daha bir kararlılıkla sürecektir. Yaşanılan günlerin etkisiyle faşist saldırılar karşısında "ilgisiz ve rahat" bir tutum içinde bulunan yurtseverler, uyanıklılığını kesinlikle yitirmemelidir. Faşizme karşı mücadele yükseltilmeli, faşist katillerden hesap sorulmalıdır. Gün mücadele günüdür. Gün faşist katillerden hesap sorma, azgın faşist saldırılara karşı yigıtçe direnme günüdür. Devrimciler, Ertuğrul'un katledilmesiyle yas tutmadılar, tam tersi, onun mücadele azminin yaşatılmasını, faşist katillerden hesap sorulmasını kavrayarak faşizme karşı mücadeleyi bir kez daha yükselttiler. Faşist katillerin teşhiri için Ertuğrul'un ölümünün hemen ertesi günü Valilik önünde geniş bir kitlenin katıldığı miting yapıldı. Yaygın bir afişleme kampanyası başlatıldı. Semtlerde ve gecekondu bölgelerinde, Ertuğrul'un katledilmesi vesilesiyle faşist katillerden hesap sorulması ve faşizme karşı mücadelenin kararlılıkla sürdürülmesi doğrultusunda geniş bir siyasi çalışmanın içine girildi. Kahvelerde, sokaklarda toplantılar düzenlendi, başka devrimci eylemler gündeme getirildi.

Aynı şekilde, Ertuğrul'un memleketi olan Salihli'de ve çevre bölgelerde de bu siyasi cinayet teşhir edildi. 8 Haziran akşamı, ölüm haberinin Salihli'de duyulması üzerine, gerek ilçe gerekse köylerinde halkın faşistlere karşı nefreti bir kez daha arttı. Ertuğrul, Salihli halkının ikinci devrimci şehidiydi. Bir yıl önce, Şanver Cura kardeşimiz de faşistler tarafından kahbece bıçaklanarak öldürülmüştü. Devrimciler, Ertuğrul'un cenazesi için hazırlıkları ertesi gün sabaha kadar sürdürdüler. Çevre ilçe ve köylere törene katılmaları için çağrıda bulundular.

Ankara'da cenaze, arkadaşımızın anne ve babasına binbir zorluk çıkarılarak verildi. Cenazeyi şehir içine uğratmamak ve ODTÜ yanından geçirmemek için olma dık yollara baş vuruldu. Sonun-

da, askeri birlikler arasından Etimesgut yoluyla cenazeyi şehir dışına kaçırdılar. Bu sırada, oligarşinin kolluk kuvvetleri, altı arabalık koruyucuları ve modern silahlarıyla yoğun bir korku içinde bulunduklarını gösteriyorlardı.

SALİHLİ HALKI DEVRİM ŞEHİDİ EVLADINI BAĞRINA BASTI

9 Haziran sabahı, Salihli halkı, Halk Kültür Derneği önünde toplanmaya başlamıştı. Aynı zamanda, çevre bölgelerden gelen halk da toplanmaya başlamıştı. Ankara'dan gelenler ve cenaze konvoyu Salihli'ye ancak gece ulaşabiliyordu. Salihli polisi de sıkı tertibat almıştı. Fakat devrimciler, cenazeyi polis denetiminden kurtarıp eve götürdüler. Ertuğrul'un evi önünde meşaleler yakılarak üçyüz civarında devrimci sabaha kadar nöbet tuttu. Bu arada, gece yarısı civar illerden de takviyeli olarak gelen polis, burada bulunanları dağıtmak istedi. Fakat devrimcilerin kararlı tavrı karşısında birşey yapamadı.

Ertesi sabah, Uşak, İzmir, Akhisar, Alaşehir ve Salihli'nin köylerinden emekçi halk ve devrimci gençlerin katıldığı büyük bir kalabalık toplandı. Analar, bacılar ve yaşlılar cenaze törenine akın akın gelmeye başladılar. Salihli içinden Durasılı, Dombaylı, Karataş, Kabazlı ve Yılmazköy'den de gelen kalabalıkla, saat 12'de düzenli bir kortej halinde cenaze evden alınarak yürüyüşe geçildi. Evden çıkış sırasında Ertuğrul'un ODTÜ'den bir devrimci arkadaşı, O'nun kararlı mücadelesini anlattı. Daha sonra, Ertuğrullar Ölmez, Katil Oligarşi, Tek Yol Devrim, Kurtuluş Kadar Savaş v.b. sloganların haykırılması ve büyük bir kitle gösterisinin yapılmasıyla Salihli'de görülmemiş bir gün yaşandı. Yol boyunca dizilen analar, yaşlılar göz yaşlarını dökerek korteje katıldılar. Kortejde Ertuğrul arkadaşın babası en önde yer aldı. Devrimci liseli kardeşi ise, elinde "Ertuğrullar Ölmez" yazılı pankart ile devrimci sloganları haykırdı. Arkadaşımızın anası babası ve kardeşi, her fırsatta oligarşinin kolluk kuvvetlerine karşı duydukları hınçları belirttiler. Cenaze törenini engelleme girişimlerine karşı çıktılar. Böylece, Ertuğrul'un devrimci mücadelesine yaraşır bir cenaze töreni yapılmış oldu. Törene katılan kalabalık, mezarlıktan düzenli bir şekilde ve marşlar söyleyerek dağıldı.

ERTUĞRUL KARAKAYA ve

ALİ CANPOLAT

Anılarını Yaşatmak
ve ailelerine yardım için
açılan bağış
kampanyasına katıl.

Türkiye İş Bankası
Cebeci Şubesi Hesap No: 52984

EMPERYALİZME
VE
OLİGARŞİYE
KARŞI

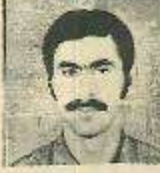
DEVİRİMCİ GENÇLİK

Anıları Mücadelemize Önder Olsun

İSMAİL BOYUNDURUK: (16 Haziran '77) Beypazarı'nda faşistler tarafından öldürüldü.

HİKMET YOĞURTÇU: (6 Haziran '77) Seçim günü faşistlerin hileli oy kullanmalarına karşı çıktığı için öldürüldü.

İBRAHİM TÖMER (19 Haziran '77) Ankara, Lise-Der Yönetim Kurulu üyesi olan arkadaşımız dün gece faşistler tarafından pusuya düşürülerek alçakça katledildi.

MÜJDAT YILMAZ: (24 Mayıs '77) Erzurum'da ağabeyinin yerini söyletme istenirken işkencede öldürüldü. 8 yaşında.

KEMAL KARA: Fatsa Halkevi Başkanı, faşistler tarafından pusuya düşürülerek bıçaklanarak öldürüldü.

TALAT SOYALTIN: (9 Haziran '77) Bursa'da faşistler tarafından vuruldu.

HAYDAR TÜRKMEN: (18 Haziran '77) 15-16 Haziran afişleri asarken polis tarafından vuruldu.

AYÖD SORUMLUSU ALİ CANPOLAT'I FAŞİSTLER PUSUDA VURDULAR.....

DEVİRİMCİ-GENÇLİK militanı Ali Canpolat, 3 Haziran günü, Ankara'nın Dışkapı semtinde faşist katiller tarafından kahbece vuruldu. Dışkapı'daki bir banka şubesinden kredi parasını almaya gelen devrimci kardeşimize, faşistler bir taksiden yayılım ateşi açtılar. Ziraat Fakültesinde faşistlere karşı verilen mücadelede en ön safta döğüşen Canpolat'ı faşistler baş hedef seçmişlerdi. Kahbece kurdıkları pusuyla kardeşimizi öldürmeyi başardılar.

Ali Canpolat, 1957 yılında Tunceli Pülümür'de doğdu. Kurt halkının fedakar bir evladıydı. Babası, Almanya'da gurbette çalışan binlerce proleterden birisidir. Ali, faşistler tarafından vurulduğunda Ziraat Fakültesi 3. sınıf öğrencisiydi. Halkın bilinçlenmesi uğruna mücadele veren Canpolat, fakülteye girdikten sonra da faşist işgalin kırılması yolunda en aktif bir şekilde görev aldı.

Gerek okul içinde gerek hayatın diğer alanlarında verilen anti faşist mücadelede O her zaman kararlı bir şekilde en ön saflardaydı. Faşistlere karşı ilk darbeyi indiren her zaman Canpolat olurdu. Ziraat Fakültesine toplu bir şekilde giden arkadaşlarına büyük güven verirdi. Faşistlerin de çok yakından tanıdığı ve böylece onların baş hedefi olmuş bir militandı. Canpolat, başarılı bir şekilde ve fedakarca içinde yer aldığı Devrimci Gençlik Hareketinin Ziraat Fakültesindeki AYÖD birim sorumlusu idi.

Ali Canpolat, ideolojik konularda kendisini her geçen gün yetkinleştiren ve kendini aşan bir arkadaşımızdı. Sol içindeki oportünist ve revizyonist çizgilere karşı verilen ideolojik mücadelede de Devrimci Yol siyasetinin kararlı savunucusu oldu. Ziraat Fakültesinde devrimci ideolojinin etkinlik kazanmasında çaba gösterdi.

Ziraat'lı devrimcilerin okula devam edemedikleri dönemde, Dışkapı, Yenidoğan halkının örgütlenmesinde, bilinçlenmesinde çalıştı.

Onun, faşistlerin üzerine yürüyen kararlı cesur adımları devrimci mücadelemize ışık tutacaktır. Kanı yerde kalmayacaktır.

Faşist katillerden er geç hesap sorulacaktır. Kaatillerin, Ziraat Fakültesi yanındaki Yıldırım Beyazıt yurduna sığındıkları bilinmektedir. katillerin listesi polisin ve savcının elinde bulunmasına rağmen, bu hunhar cinayet, "faili meçhul" olarak gösterilmek istenmektedir. Emniyetteki sorguları sırasında, olayın tanıklarına kaatillerin resimleri yerine devrimcilerin ve polislerin resimleri gösterilerek olay örtbas edilmek istenmiştir. Geçtiğimiz aylarda, Ziraat Fakültesinde faşistler tarafından katledilen devrimci Aynur Sertbudak'ı vuranlarla bu kaatillerin ilişkileri olduğu bildirilmektedir.

Ali Canpolat'ın cenazesi Karşıyaka mezarlığından alındıktan sonra, devrimciler tarafından otobüsle, memleketi olan Tunceli'nin Kırmızı köprü köyüne götürüldü. Mezarı başında bir toplantı düzenlendi. H.K. v.s. yanlısı revizyonistler törende de çirkin yüzlerini gösterdiler. Devrimciler, onların sahtekarlıklarına müdahale ederek törenin arkadaşımızın mücadelesine layık şekilde sürmesini sağladılar. Mezar başında devrim andı içildikten sonra halk ve devrimciler O'nun mücadele azmini yaşatma kararıyla içinde dağıldılar.

KAPİTALİST OLMA Leninist Devrim

GEÇEN sayımızda modern revizyonizmin dünya değerlendirmelerini ele almış, bu değerlendirmelerle onların "ileri demokrasi, toplumsal ilerleme v.b. diye formüle edilen devrim anlayışlarının bağıntısını incelemeye çalışmıştık.

Kısaca özetlemek gerekirse günümüzdeki Sovyet ideologları (1957'lerden sonra) dünya çapında meydana gelen değişimlerin devrimci görevlerimizdeki değişimlere yol açtığını ileri sürüyorlar. Nükleer silahların tahrip gücü bir dünya savaşını önleme görevini birinci mesele haline getirmiştir. Farklı toplumsal sistemler arasındaki yumuşamanın sağlanması ve geliştirilmesi komünist partilerin merkezi görevi haline gelmiştir. Marksist devrim anlayışı da bu yeni koşullara uyacak biçimde ele alınmalıdır. Günümüzde emperyalizm esas olarak başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerin verdikleri ekonomik "savaşım" ile geriletilmektedir. Ekonomik yarışmanın başarılı bir şekilde sürdürülmesi için mücadele edilmeli, detante konulup geliştirilmeli, bütün dünyadaki komünistler buna yardımcı olmalıdır. Detante'i koruyup geliştirecek, emperyalizmi silahlı müdahalelerden caydırıp, barışçıl geçişin koşullarını sağlayacak, emperyalizmi ekonomik yoldan geriletecek ana güç SSCB'dir. Diğer bütün ülkelerin proleteryası ve sömürge yarı-sömürge halkları bu savaşıma yardımcı olmalıdırlar. Bu nedenle ilerlemiş kapitalist ülkelerde "ileri demokrasi" sömürge ve yarı sömürge ülkelerde ise kapitalist olmayan yol aşamalarından sosyalizme barışçıl yoldan geçiş önerilmektedir. Modern revizyonizmin temel tezlerinin kaynaklandığı görüşler bunlardır.

Bu tezlerde ilk olarak, sosyalizmle emperyalizm arasındaki çelişme tek başına belirleyici olarak ele alınıyor ve bu çelişme de SSCB ile ABD arasındaki çelişmeye indirgeniyor. Çağımızın temel çelişmesini oluşturan çelişme tek başına (ve SSCB ile ABD arasındaki çelişme olarak) ele alınırken, dünya çapındaki baş çelişme niteliğindeki emperyalizmle ezilen dünya halkları arasındaki çelişme üçüncü plana itiliyor. Böylece ulusal kurtuluş mücadelelerinin ve halk kurtuluş savaşlarının rolü ikinci duruma düşürülürken, her şey ABD ile SSCB arasındaki ekonomik yarışmaya bağlanıyor. Gerek "kalkınmakta olan ülkelerdeki ulusal kurtuluş savaşları" gerek "gelişmiş kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketi" SSCB'nin emperyalizme karşı ekonomik savaşımını kolaylaştıracak doğrultuda olmalıdır, deniyor.

Gelişmiş kapitalist ülkeler için getirilen ileri demokrasi tezi, burjuva demokratik devrimini çoktan tamamlamış ve sosyalist devrimin eşliğinde olan ülkeler için toplumun demokratikleşmesiyle barışçıl yoldan sosyalizme geçilmesini savunmaktadır. Bunun için ilk önce "işçi sınıfının da katıldığı" ileri demokratik yönetim sağlanacak ve bu yoldan sosyalizme geçilecektir. Bu da burjuva parlamentosunda çoğunluk sağlanarak yapılacaktır. Bu, esas olan tespitleridir. Ama, parlamento dışı darbe yolları da önlerine serilince bu aracı da kullanacaklardır.

Sovyet ideologlarının geri bıraktırmış ülkeler için önerdikleri Kapitalist Olmayan Yol tezinde ise, işçi sınıfının önderliğinde olmayan bir demokratik devrim savunulmaktadır. Modern revizyonistler, sosyalist ülkelerin dünyadaki "belirleyici" önemini vurgulamaktadırlar. (Ulusal kurtuluş savaşları ve emperyalizm arasındaki çelişmeyi "baş çelişme" olarak görmemektedirler.) Sosyalist ülkelerin dünyada "belirleyici" olması sayesinde "bağımsızlık eğiliminin ağır bastığı" ve "bloksuz ülkelerin güçlendiği bir dünyada" "kalkınmakta olan ülkelerde" Sovyetler

Birliği'nin yardımıyla "politik bağımsızlığın yanı sıra ekonomik bağımsızlığın da kazanılacağını" ve "işçi sınıfı önderliği olmadan Kapitalist Olmayan Yol aşamasından sosyalizme geçilebileceğini" savunuyorlar.

Bu tezi Lenin'in formüle ettiği şekliyle yani ataerkil ve kabile ilişkilerinin bulunduğu geri ülkeler için değil de, bütün "üçüncü dünya" için gündeme getiriyorlar.

Bunları savunurken,

- 1-Lenin'deki Kapitalist Olmayan Yol tezinin tahrif ediyorlar.
- 2-Leninist Kesintisiz Devrim anlayışının inkar ediyorlar.
- 3-Leninizmin emperyalizm teorisini tahrif ediyorlar.
- 4-Leninizmin bağımsızlık tezinin tahrif ediyorlar.
- 5-Geri bıraktırmış ülkelerde proleterya hareketini reformizm çizgisine hapsediyorlar. Sınıf işbirliğini sınıf mücadelesinin yerine geçiriyorlar.
- 6-Leninizmin devlet ve orduya ilişkin temel tezlerini reddediyorlar.

Modern revizyonistler, Kapitalist Olmayan Yol tezinin gündeme getirirken, her şeyden önce demokratik devrimde proleteryanın önderliğinin gerekli olmadığı görüşünü savunuyorlar. Bunu yaparken Leninizmi iki önemli noktada tahrif ediyorlar.

I-Leninist Kapitalist Olmayan Yol tezinin çarpıtılması ve "evrenselleştirilmesi"

II-Kapitalist Olmayan Yol tezinin "sosyalizme barışçıl geçiş" safsatası ile kaynaştırılması

LENİNİST

KAPİTALİST OLMAYAN YOL TEZİNİN ÇARPITILMASI VE "EVRENSELLEŞTİRİLMESİ"

Lenin bu tezi yalnızca ataerkil ve kabile türü geri üretim ilişkilerinin egemen olduğu ülkeler, yani proleteryanın hiç bulunmadığı ülkeler için, kapitalist üretim biçiminin yaşanmasının gereksiz olduğu şeklinde önerir. Kapitalist olmayan bir yol izlenerek nasıl sosyalizme ulaşılacağını ve bunun başarıya ulaşması için devrimin proleteryanın ideolojisiyle silahlanmış örgütler tarafından yürütülmesini, ileri ülkeler proleteryanın kesin desteğini kazanmış olmasını vurgular. Modern revizyonistler ise bu tezi, bütün "üçüncü dünya" ülkelerine uygulayarak evrenselleştiriyor ve aynı zamanda proleteryanın önderliğini reddediyorlar.

Bu konuda Stalin, 1925 yılında yazdığı bir makalede sömürge ve yarı sömürge ülkeleri üç gruba ayırır. Birinci gruba, Fas gibi

"hemen hemen kendi proleteryası hiç bulunmayan ve sanayi bakımından hiç gelişmemiş" ülkeleri koyar. Bu ülkelerde "komünist ögelerin görevi, emperyalizme karşı tek bir ulusal cephe kurmak için bütün önlemleri almaktır" (Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu S.149)

"Sanayi bakımından az biraz gelişmiş ve görece az sayıda proleteryası bulunan Çin ve Mısır türü ülkeler" ile "kapitalist bakımdan az çok gelişmiş ve az çok kalabalık bir proleteryası bulunan Hindistan türü ülkeler" için ise durum farklıdır. Emperyalizme karşı yürütülen mücadele ülke içinde burjuvaziye karşı yürütülen mücadeleyle birlikte proleteryanın hegemonyası altındaki emekçi sınıf ve tabakalarca yürütülür.

Görüldüğü gibi Marksistlerin bu konudaki tavrı açıktır. Kapitalist Olmayan Yol tezi, proleteryanın mevcut olmadığı ülkeler için söz konusudur. Yani 1925'teki "Fas türü" ülkeler için geçerlidir. Ve komünist ögelerin görevi emperyalizme karşı tek bir ulusal cephe kurmaktır. Proleteryanın ideolojik öncülüğü kapitalist olmayan yol sürecinde vaz geçilmez bir

unsurdur.

Diğer kategorilerdeki sömürge ve yarı sömürge ülkelerde, yani proleteryanın mevcut olduğu ve şöyle ya da böyle bir kapitalizmin söz konusu olduğu ülkelerde (günümüzde özellikle yeni-sömürgelerde) milli demokratik devrimler ve demokratik halk devrimleri gündemdedir. Bu devrimlerdeki ulusal cephe (ya da anti-faşist cephe) içinde proleteryanın hegemonyası ve örgütsel bağımsızlığı esastır.

Stalin'de bütün açıklığıyla ortaya konan "sömürge devrimler" teorisi, Lenin'in ve Komintern'in Doğu Halkları için gerekli buldukları önermelerden kaynaklanmıştır.

Lenin, Komintern'e sunduğu tezlerde sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerinde komünistlerin etkin olmaları gerektiğini belirtti. Örneğin, Moğolistan Halk Cumhuriyetinde devrimcilerin izleyecekleri doğru bir politikayla ve onların yönlendirmesiyle, Moğolistan'ın çoban toplumunun kapitalist üretim biçiminden geçmeden de sosyalizmi inşa edebileceğini belirtti. Bu geçiş döneminde Kapitalist Olmayan Yol olarak nitelendirildi (Bkz. Doğu'da Ulusal Kurtuluş Savaşları, s.392-4). Lenin, Moğolistan deneyinde sosyalizme geçiş için devrimcilerin öncü rolünü sürekli olarak vurguladı.

Lenin'in Kapitalist Olmayan Yol konusundaki bu görüşlerine Sovyet ideologları, onu bir çok noktada çarpıtarak dört elle sarırlar ve genelleştirirler. Halbuki Lenin de pek derinliğine incelenmemesine rağmen, bu tezin devrimci muhtevası ortadadır ve bu konu Stalin'de formüle edilmiş, Komintern kararlarında da temel ilkelere saptanmıştır.

Komintern, 1920 yılında sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki burjuva demokratik devrimlerine komünist partilerin etkin bir şekilde katılması ve öncülüğü ele geçirmesini gözönüne alarak, kesintisiz devrimin ilk aşamasına "burjuva demokratik devrim" yerine "milli-devrimci hareket" demenin daha doğru olacağına karar verdi ve bu ülkelerde komünistlerin köylü hareketleriyle çok yakın bağlar kurmalarını önerdi. (Bkz. a.g.e. s.358)

Gerek Rusya gibi cılız da olsa kendi iç dinamiği ile gelişmiş bir kapitalist ülkede, gerek Çin, Vietnam, Kore v.b. sömürge ve yarı sömürge ülkelerde, demokratik devrimde proleteryanın önderliği devrimin kesintisiz bir süreç izlemesi ve sosyalizmin kurulmasını sağladı. Leninist kesintisiz devrim teorisinin mihenk taşı, demokratik devrimde proleteryanın önderliğidir.

Ne var ki, bütün bunlar, revizyonistlerin dikkate almadığı noktalar. Onların Kapitalist Olmayan Yol tezinin, özel olarak Leninist Kapitalist Olmayan Yol tezi ile ve genel olarak Leninist devrim anlayışıyla bir ilgisi yoktur. Bunu anlamak için görüşlerine kısaca göz atmak yeterlidir.

Modern revizyonistler, Kapitalist Olmayan Yol tezinin "kapitalist aşamaya" girmiş bütün "Üçüncü Dünya" için geçerli bir tez olarak savunuyorlar. Kapitalist aşamaya giren ve "Üçüncü Dünya" şeklinde tanımladıkları ülkelerin tümü için kullandıkları deyişleriyle "bağımsızlığını kazanmış kalkınmakta olan ülkeler" için Kapitalist Olmayan Yol öneriliyor. Sovyet ideologlarından Jukov ve İskenderov bu konuda şöyle yazıyorlar:

"Üçüncü Dünya ülkelerinde kapitalizmin ne kadar olgunlaştığı, ne dereceye kadar geliştiği sorulabilir. Fakat hiç bir zaman, bu ülkelerin genel bir kapitalist aşamaya girdikleri yadsınmaz. Bu nedenle kalkınma yolunun, özellikle kapitalist olmayan kalkınma yolunun seçimi, belli bir

grup bağımsızlığını kazanmış ülkeyi değil, tüm Üçüncü Dünyayı ilgilendirir" (Çağımızda Ulusal Kurtuluş Savaşları ve Üçüncü Dünya, s.219)

Yalnızca ataerkil ilişkilerin hüküm sürdüğü, kabile yaşantılarının söz konusu olduğu sömürge ülkeler için Lenin tarafından önerilen Kapitalist Olmayan Yol tezi, böylece, bu ilişkilerin çoktan aşıldığı, şu ya da bu düzeyde bir proleteryanın bulunduğu bütün Üçüncü Dünya ülkelerine ayırım gözetmeksizin öneriliyor. Bununla da yetinmeyen Sovyet ideologları, bu ülkelerde proleteryanın bağımsız siyasetini, sınıf işbirliğine feda ediyorlar. Bu ülkelerde, ulusal burjuvazinin veya küçük burjuvazinin önderliğindeki Kapitalist Olmayan Yol'un SSCB'nin yardımlarıyla sosyalizme dönüştürüleceğini ileri sürüyorlar:

"Genç devletlerin komünist partileri yeterince güçlü olmadıkları zaman, ulusal kurtuluş hareketinin akışı üzerinde komünist politika sosyalist ülkelerin dolambaçlı yoluyla etki yapıyor." (Zaradov, Leninizm ve Kapitalizmden Sosyalizme Geçiş, s.108)

Böylece, revizyonistlerin Kapitalist Olmayan Yol'u ülkeleri toplumsal devrim yolundan bir kez daha saptırıyor. Proleteryanın sınıf mücadelesini değil, burjuvaziyle sınıf işbirliğini öneriyor ve burjuvaziye yardım ediyor.

KAPİTALİST OLMAYAN YOL TEZİNİN "SOSYALİZME BARİŞÇİL GEÇİŞ" SAFSATASI İLE KAYNAŞTIRILMASI

Modern revizyonistler, Lenin'in 1917 şubat devriminden sonra gündeme gelen Kerensky döneminde, küçük burjuva demokrasisi koşullarında "devrimler tarihinde son derece seyrek rastlanan bir olanak... devrimin barışçıl yoldan gelişmesi olanaklı" şeklinde ifade ettiği bir görüşünü de evrenselleştirme çabasına giriyorlar. Böylece Leninist şiddet dayanan devrim teorisini de reddediyorlar. Dahası Lenin'in sosyalizme barışçıl geçiş ve Kapitalist Olmayan Yol konusundaki görüşlerini mekanik bir şekilde zaman ve mekân olgusunu gözetmeksizin kaynaştırıyorlar. Bu çabalarını geçerli kılmak için bir tahrifata daha başvuruyorlar. Proleterya önderliğinde kazanılan ulusal kurtuluş savaşlarından sonra kurulan demokratik halk diktatörlükleri koşullarında, sosyalizme barışçıl geçişin mümkün olmasını kendi tezleri için "kanıt" olarak getiriyorlar. Böylece revizyonistler bir taşla iki kuş vurmuş oluyorlar. Sovyet ideologlarından N. Simoniya bu konuda şöyle yazıyor:

"Lenin, barışçıl yolun proleterya ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğünün tam iktidarının kurulması olasılığı ile doğrudan ilişkili olduğunu belirtmiştir. Bu geri bir köylü ülkesinde küçük burjuva devrimci demokratik diktatörlüğü aracılığıyla bir burjuva demokratik devrimin sosyalizme gelişmesine ait, başka bir deyişle, kendiliğinden kapitalist gelişme sürecini durduran bir diktatörlüğe ait ilk pratiktendi." (N.Simoniya, "Lenin ve Doğu'da Devrim" broşürü, ing. Novosti Press)

Modern revizyonistler buradan yola çıkarak küçük burjuva radikallerinin öncülüğündeki ilerici hareketlerin ve cuntaların sosyalizme barışçıl yoldan geçişi sağlayabileceğini savunuyorlar.

Halbuki bilindiği gibi Lenin, devrimci demokratik diktatörlük koşullarında sosyalizme doğru barışçıl gelişme düşüncesini ortaya koyarken, aynı zamanda devrimde hegemonya sorununu da vurgulamıştı. Çünkü kesintisiz devrim teorisi, proleteryanın önderliği esasına dayanıyordu. İşte bu temel görüşü reddeden modern revizyonistler, işçi sınıfı mevcut olsa bile,

OLMAYAN YOL: Teorisinin inkârı

emperyalizmden bağımsız siyasi olarak koparmış genç devletlerdeki küçük burjuva radikallerinin yönetimini devrimci diktatörlük ile özdeşleştiriyorlar.

Bu tez, gerçekte emperyalizmin kendi iç tutarsızlıkları ile yıkılabileceği, ekonomik olarak gerilemeye ve pazarlarını kaybederek kendiliğinden çökeceği biçimindeki bir ekonomizm ve kendiliğindencilik anlayışının sakatlığını da içerir. Nitekim Sovyet ideologları son zamanlarda Rosa Lüxemburg'un toptan çöküş (katakstrof) anlayışını temel alan emperyalizm teorisini Lenin'in emperyalizm teorisi arasında bir farklılık olmadığı görüşlerini de ileri sürülebilmekteler.

Bunun için, emperyalizmin pazarlarının tasfiye edilmesini, yani onun ekonomik bakımdan yenilmesini yeterli buluyorlar. Öyle ki, Sovyetler Birliği'nin emperyalist ülkelerle ekonomik rekabetten üstün çıkması, emperyalizmin toptan çöküşü için yeterli sayılıyor. Bu üstünlüğün sağlanması ise, emperyalistlerin pazarlarını oluşturan geri bırakılmış ülkelerin Sovyetler Birliği ile ekonomik ilişkileri geliştirmeleri ile mümkün olabiliyor! Bu emperyalizm tahlili işte böylece, geri bırakılmış ülkelerde ulusal ve toplumsal kurtuluşun devrimle değil de, Sovyetler Birliği'nin yardımını alan bir dizi ülkenin Kapitalist Olmayan Yolu izlemesi ile gerçekleşeceği tezinde ifade ediliyor.

Bu tahlil ile sömürge devrimlerin artık birer olgu olmaktan çıktığı sonucuna ulaşıyorlar. Çünkü Sovyet ideologlarına göre, ülkelerin siyasi bağımsızlıklarını kazanmaları ve "sömürge" olmaktan kurtulmalarından sonra ekonomik ilişkileri de keserek emperyalizmden tamamen kurtulmaları mümkün olacaktır. Bu ise, SSCB ile kurulacak ekonomik ilişkilerle sağlanabilir. Bu görüş ışığında Sovyet revizyonistleri, bu "kendiliğinden çöken sömürge sisteminin" doğan, "siyasi bağımsızlığa sahip fakat ekonomik bağımsızlığı olmayan üçüncü dünya ülkeleri" için Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu öneriyorlar. Bu anlayışla, anti emperyalist görünümü bütün burjuva hareketleri destekliyor ve onları "bağımsızlıkçı" olarak görüyorlar.

Ne var ki, bu konuda Lenin'in tavrı oldukça açıktır:

"...biz, sömürge ülkelerin burjuva kurtuluş hareketlerini ancak bu hareketler gerçekten devrimci oldukları takdirde, bu hareketlerin temsilcilerinin o ülkelerdeki köylülüğü ve sömürülen geniş kitleleri devrimci bir ruhla örgütlenmemize engel olmadıkları takdirde desteklemeliyiz ve destekleyeceğiz. Eğer bu koşullar yerine getirilmezse, bu ülkelerdeki reformcu burjuvaziye karşı (ki buna İkinci Enternasyonal'in kahramanları da dahildir) mücadele ederiz." (UKTH, s. 226 veya DUKS, s. 358)

Leninizme göre bağımsızlık bir devrim sorunudur. Modern revizyonistlerin ise böyle bir "sorunu" yoktur. Leninizm, siyasi bağımsızlığı mutlaklaştırmayan bir anlayışa sahiptir. Lenin, tekeli döneminde, emperyalistlerin doğrudan ya da dolaylı yollarla yabancı ülkelerin devlet adamlarını, siyasetçilerini, memurlarını rahatlıkla satın alabileceğini yazıyordu. Demek ki, temel ekonomik bağımlılık yüzünden siyasi bağımsızlığın mutlaklaştırılmayacağı, siyasi bağımsızlık koşullarında dahi ipin her zaman emperyalistlerin elinde olduğu unutulmamalıdır. Zaten, bu yüzden emperyalistler bile, sıkıştıkları zaman, siyasi bağımsızlığı savunur gözükürler yarı sömürge ülkelerdeki nisbi bağımsızlık eğilimi hem Sovyet iddiaları hem de ÇKP ideolojisi tarafından hakim eğilim olarak abartılmakta "ülkeler bağımsızlık istiyor" biçiminde sloganlaştırılmaktadır.

Arzumanyan bu konuda şöyle yazıyor: "Bugün durum değişmiştir. Emper-

yalizm kurduğu sistem ciddi bir şekilde sarsılmıştır. Dünya sosyalist sisteminin sağlamca kurulduğu; ve vaktiyle emperyalizmin köleleştirdiği, ülkelerin çeşitli bağımlılık şekillerinden tam bir bağımsızlığa geçmeleri sayesinde kapitalist alemde sosyal gelişmeye doğru temel eğilimin yerleştiği bugün, kapitalist olmayan gelişme yolu (abç) artık bu ülkelere kapalı değildir.

"Bu ülkeler dünya kapitalist sisteminin henüz kopmamış olmalarına rağmen, ekonomik gelişmelerini diledikleri gibi yönetmek ve dış politikalarını tayin etmek imkanını kazanıyorlar. Bu ülkeler emperyalizm için bir ihtiyatkaynak olmaktan çıkıyorlar, emperyalizme karşı bir güç haline geliyorlar. Daha şimdiden ekonomilerinin sömürge yapısını kırmaya başlamış bulunuyorlar. Bundan dolayıdır ki, bugün devletlerin emperyalist sistemini, dünya kapitalist ekonomi sistemiyle bir tutmak doğru değildir. İki dünya sistemi arasındaki yarışma devrinde eski sömürgelerin siyasi bağımsızlıklarını kazanmaları, bu ülkelerin sadece siyasi boyunduruğundan değil, emperyalizmin onları ezen ekonomik boyunduruğundan, dolayısıyla da, dünya kapitalist ekonomi sisteminden kopmalarını sağlıyor. Bu ülkeler ekonomik alanda bağımsızlıklarını elde etmedikçe, ekonomik geriliklerini giderip aşmadıkça emperyalizm onları sömürmeye devam edecektir." (Arzumanyan, Dünya Kapitalizminin Bugünkü Buhranı, s.32)

Ayrıca bu nisbi siyasi bağımsızlık olgusu III. bünahım döneminin özellikler kapsamında ele alınmalıdır. Yeni Sömürgecilikten önce de, siyasi bağımsızlığa sahip ülkeler, emperyalizmle bağlarını tamamen koparmadıkça, birer yarı-sömürge sayılırdı. Onların bağımsızlıktan söz edilemezdi. Bağımsızlık, siyasi anlamda nisbi bir öge idi. Günümüzde ise, emperyalizm yarı sömürge ülkelerde, gizli işgal yöntemleriyle aynı zamanda bir içsel olgu haline gelmiştir. Bu ülkelerde emperyalizm oligarşik diktatörlükler içinde temsil edilmekte, ülkenin siyasi yönetiminde de daha fazla söz sahibi olmaktadır. Böylece, yeni sömürge ülkelerin sahip olduğu nisbi siyasi "bağımsızlık", eski dönemin yarı-sömürgelerine oranla daha fazla bağımlılığı ihtiva etmektedir.

Modern revizyonistler bu görüşleriyle yarı sömürge ve yeni sömürge ülkelerin sahip olduğu nisbi siyasi bağımsızlık ögesini mutlaklaştırıyorlar. Öyle ki, bu anlayışları ile geri bırakılmış ülkelerdeki devrimci hareketlere büyük darbeler indiriyorlar. Bunun en açık örneği olarak, Seylan'da 1971 yılında on binlerce kişinin katıldığı ayaklanma karşısında SSCB ve Çin Halk Cumhuriyeti, ABD ile ortak tavır alarak gerici Bandaranaike yönetimini desteklemişler, binlerce devrimcinin katledilmesine yardım etmişlerdir. Öte yandan, Sovyetlerin aynı anlayışla ele aldıkları, büyük umut bağladıkları İndra Gandhi yönetimi Hindistan'ı açıkfaşizme sürüklemiş ve emperyalizmin askeri darbesine bile gerek kalmadan seçimlerde sağcı partilerin iktidara gelmesiyle Sovyetlerle ilişkileri kesileceği açıklanmıştır. Bu ve benzeri örnekleri daha da artırmak mümkündür. Biz burada Sovyetlerin OPEC ülkelerinin petrol fiyatlarının tesbitinde aldığı tavır, "siyasi bağımsızlığı da sağlama" şeklinde yorumladıklarını ve Suudi Arabistan ile Kuveyt'i emperyalist sömürden kurtulma yolundaki ülkeler olarak gösterdiklerini hatırlatmakla yetinelim.

SEYLAN HİNDİSTAN

Sovyet ideologları, sonuç olarak, bu anti-Leninist görüşleri ışığında siyasi "bağımsızlığı" olan ülkelere büyük miktarlarda kredi verilir ve teknoloji yardımı yapılırsa, bu ülkelerin emperyalist sömürden (devrime ihtiyaç kalmadan) kurtula-

caklarını ileri sürmektedirler. Sovyetler Birliği bu gerekçeyle İran, Türkiye gibi ülkelere de büyük miktarlarda yardım yapmakta ve ekonomik ilişki içine girmektedir. Bu anti-Leninist yaklaşım, Sovyet "bilim işçileri" tarafından gayet açık bir şekilde şöyle sunulmaktadır:

"Sovyet kredileri, gelişmekte olan ülkelerin ekonomik bağımsızlıklarının güvencesi olarak büyük yararlar sağlıyor... Bu kredilerin büyük bir bölümü, kapitalist olmayan kalkınma yoluna girmiş ülkeler ile, Hindistan, Afganistan, Pakistan, İran ve Türkiye gibi komşu ülkelere verildi. Gelişmekte olan ülkeler, Sovyetler Birliğinden aldıkları bu kredileri ve donatıları, genellikle döviz ödemeksizin ve ödeme dengelerini zorlamaksızın kendi ihracat ürünleriyle karşılıyorlar. Bu durum, gelişmekte olan ülkelere, kendi ihracat ürünleri için sürekli genişleyen, güvenilir bir pazar sağlamaktadır." (K.Ivanov, Leninçilik ve Sovyetler Birliği Dış Politikası, s.144)

Görüldüğü gibi, Sovyet revizyonistlerinin bakış açısı Türkiye gibi geri bırakılmış ülkelerdeki halk kurtuluş hareketlerinin sorunlarını çözmek değil, Türkiye hakim sınıflarının sorunlarına çözüm getirmektir. Döviz ve pazar sorunları, Türkiye halklarının değil, Türkiye oligarşisinin sorunlarıdır.

İşte modern revizyonistlerin "bağımsızlık" anlayışı böyledir. Olaylara sınıfsal açıdan değil de, Çin revizyonistleri gibi ülkeler açısından bakış Sovyet revizyonistlerinin ana özelliklerindendir. Geri bırakılmış ülkelere yaptıkları yardımlar, bu ülkelerin halklarına değil de hakim sınıflarının sorunlarına çözüm olmasına rağmen, başka ülkelerin bağımsızlığını Sovyetler Birliğinin sağladığını savunacak kadar cüretkar olabiliyorlar.

"Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler ulusal kurtuluş hareketine ve devrimci savaşıma kapitalist ülkelerle, özellikle Latin Amerika ülkeleriyle olan ticari ve ekonomik ilişkilerini geliştirerek de katkıda bulunuyorlar. Çünkü bu, bu ülkelerin ABD karşısındaki bağımlılıklarını zayıflatmaya, emperyalizmin etkisini yıkmaya yardımcı oluyor" (Zaradov, Leninizm ve Kapitalizmden Sosyalizme Geçiş, s.336)

Asya, Afrika, Latin Amerika halklarının kurtuluş mücadelesinde döktükleri kanlar bu şekilde küçümsenebilir, bu mücadelelere böylesine saygısızlık edilirse, buna Leninizm denemez. Halklar bağımsızlıklarını kendi öz güçleriyle elde ederler. Bağımsızlığı ne emperyalistler verir, ne de SSCB'nin ekonomik yardımları sağlar.

Halbuki modern revizyonistler, görüldüğü gibi, bu politikalarını haklı göstermek için Leninist bağımsızlık tezlerini çarpıtıyorlar. Geri bırakılmış ülkelerde bağımsızlık sorununun devrim ile çözümüneceğini savunan Leninizmin tersine, ülke içi sınıflar savaşından kopuk bir bağımsızlık teorisi getiriyorlar. Ekonomik bağımlılığı olan ülkelerin siyasi bağımsızlığını mutlaklaştırıyorlar. Bağımsızlık sorununu ülke içi sınıflar mücadelesinden soyutlayıp reformizmi destekliyorlar. Sınıf mücadelesi yerine sınıf işbirliğini yerleştiriyorlar.

Geçerken şunu da belirtelim: Bu revizyonist çizginin "milliyetçi" boyutundan bahsediyoruz. Bu milliyetçilik esas olarak enternasyonalizm adına SSCB'nin devlet çıkarlarını her şeyin üstünde tutulması, büyük devlet şövenizmi anlayışından başka bir şey değildir. Her şey öylesine formüle edilmektedir ki, bütün çözüm yolları gelip SSCB'nin çıkarlarının korunmasına dayanmaktadır. "SSCB'nin çıkarları enternasyonalisttir! SSCB sosyalizm demektir! SSCB dünya devrimci sürecinin ana belirleyicisidir! v.s."

MARKSİST DEVLET TEORİSİNİN İNKARI

Yukarıda sıraladığımız görüşlerin sonucu olarak Kapitalist Olmayan Yol tezinin sunulduğu aynı zamanda Marksizm Leninizmin devlet teorisinin inkarını da birlikte getiriyor. Çünkü bu tez ile devrim teorisini reddetmiş olmaları kaçınılmaz olarak devlet teorisinin de değiştirilmesine yol açıyor. Çünkü, Sovyet ideologlarına göre, Kapitalist Olmayan Yola geçiş ve bu yol aracılığıyla sosyalizme barışçıl geçiş mevcut devlet mekanizmasının aşağıdan yukarıya (kitlelerinin gücüyle) parçalanmasını gerektirir. Mevcut devlet yapısında yapılacak değişiklikler de kapitalist olmayan yola girmek için yeterli olabilir.

Revizyonistler, sosyalizme geçişte bir hükümet değişikliği olarak bakıyorlar. Hükümet değişiklikleri de seçimle de sağlanabilir, cuntalarla da. Bu bakış açısı Sovyet ideologlarının parlamento aracılığıyla barışçıl geçiş savunurken, diğer taraftan cuntalarla hükümet değişikliği sağlamaya çabalamalarının gerekçesidir.

Bilindiği gibi, devletin sınıfsal özünün ve devletin devrim sürecinde kökten değişmesinin inkarı, Leninizmin inkarı demektir. Bu tavrın reformizmden hiç bir farkı yoktur.

Jukov ve İskenderov şöyle yazıyorlar:

"Üçüncü Dünya ülkelerinde, devletin çok büyük göreceli özerkliği nedeniyle, ulusal bağımsızlık zaferinden sonra, eski devlet mekanizmasının 'ayıklanması' sorunu pek o kadar önemsenmemektedir... Devletin sosyal ve sınıfsal temelinin değişmesi, demokrasinin yaygınlaşması, demokratik devrimci güçlerin devlet mekanizması içinde önemli mevkiiler elde etmelerine paralel olarak devletin doğası da yavaş yavaş değişmeye başlar. Belli koşullar içinde, ulusal kurtuluş devrimlerinin muvaffak günlerinde kurulan demokratik, milliyetçi ve ilerici devletler, sosyalist tipte devletlere dönüşebilirler" (Jukov, İskenderov, a.g.e. s. 231)

Bütün "Üçüncü Dünya" ülkelerinde genel olarak "devletin göreceli özerkliğinden" "eski devlet mekanizmasının ayıklanmasından" söz etmek, Leninizmin devlet ve devrim teorilerinin yerine, bunların kopyası bile olmayan saçmalıkları oturtmaktadır.

Devlet konusundaki anti-Leninist tezler, ordu konusunda da geliştirilmiştir.

Ordu (militarizm), bilindiği gibi, devlet aygıtının en önemli unsurlarından birisidir. Modern revizyonistlerin sahip oldukları burjuva devlet anlayışı, kaçınılmaz olarak ordunun ele alınışında da sınıf işbirliği şeklinde beliriyor. "Ulusal-Demokratik Devlet" diye tanımladıkları bu devletlerdeki orduyu da ulusal-demokratik ordu şeklinde gösteriyorlar. Emekçi sınıfların iktidarda olmadığı bu ülkelerde, açıktır ki, ordunun emekçilerden yana olması düşünülemez. Tam tersi, ordu, söz konusu devlete egemen olan sınıf adına emekçiler üzerindeki baskı kurumlarından başka bir şey değildir. Halbuki Sovyet ideologları, böylesi ordulara "ilerici" misyonlar yüküyor ve bu ülkelerde askeri darbeye iş başına gelen siyasi iktidarı tutucu ve militarist yönlerini reddediyorlar. Konuya sınıfsal açıdan yaklaşma adına, subayların "diğer sınıf ve tabakalara oranla daha büyük hareket serbestliğine sahip olduğunu savunuyorlar. Modern revizyonistlere göre "yurtsever subaylar" az gelişmiş ülkelerde en aydın en dinamik güçü temsil etmektedir" Ayrıca

(Devamı 10. sayfa)

Bazı teorik sorunlar

ÜLKEMİZDE MİLLİ KRİZ ÜZERİNE

Uzun zamandan beri savunduğumuz temel görüşümüzü çarpıtarak bize karşı bir saldırı aracı olarak kullanmak ve bulanıklık yaratmak isteyen çevreler vardır.

Bunlardan bir kısmı Devrimci Yol Bildirge'sindeki bir ifadeden kalkarak bizlerin, ülkede sürekli devrim durumunun olmadığını; sürekli millî krizin olmadığını (ki ikisi de aynı manaya gelir) söyledikimizi ve buna bağlı olarak da silahlı eylemin objektif şartlarının varlığını inkâr ettiğimizi ileri sürüyorlar!

Biz, ülkemizde emperyalizmin hegemonyasından dolayı sürekli bir millî krizin varlığını söylüyoruz. Bu, devrim durumunun sürekli olarak var olması demektir. Yani ülkemizde sürekli devrim durumu vardır. Bu, ülkemizde silahlı eylemin objektif şartlarının varlığı anlamına gelir. Devrimci Gençlik ve Devrimci Yol dergilerindeki çeşitli yazılarda ve Devrimci Yol Bildirgesinde bu tahlillerimiz belirtilmiştir.

Biz bugün ülkemizde var olan millî krizi olgunlaşmamış bir millî kriz olarak tespit ediyoruz. Ancak, millî krizin olgunlaşmamış olarak var olması, devrim durumunun sürekli olarak varolması olgusunu ortadan kaldırmaz. Olgunlaşmamış da olsa, millî krizin sürekli olarak varolması, devrim durumunun sürekli olarak varolması demektir; yani silahlı eylemin objektif şartlarının varolması demektir.

"...Emperyalizmin işgali nedeniyle toplum alt yapısından üst yapısına kadar sürekli bir alt-üst oluş içindedir. Emperyalizmin hegemonyası altındaki ülkelerde devrim halk savaşı ile gerçekleşir. Nisbî bir barış koşullarındaki uzun bir hazırlıktan sonra ülke çapındaki bir ayaklanma yerine, proletarya partisinin daha başlangıçtan itibaren savaşmak zorunda bırakıldığı çok daha farklı aşamalardan geçen bir süreç söz konusudur. Halk savaşı süreçleri, emperyalist-kapitalist ülkelerdeki devrim süreçlerindeki gibi bir evrim-devrim aşamalarına ayrılmaz." (Bildirge, Sh. 38-39)

Bildirgede etraflıca anlatılan tahlil, bu alıntıyla da açıkça görüldüğü gibi bizim sürekli devrim durumunu inkâr ettiğimizi iddia eden ve silahlı mücadeleyi temel mücadele olarak değil de zaman zaman başvurulacak bir taktik, hele hele tüm legal yolların kapanmasından sonra başvurulacak bir taktik olarak ele aldığımız çarpıtmasını yapan insanları ele vermektedir. (Bu alıntıda, proletarya partisinin başlangıçtan itibaren savaşmak zorunda olduğu söyleniyor.)

Bildirgede, evrim ve devrim aşamalarının iç içe geçmesinin sürekli devrim aşamasının varlığı şeklinde çarpıtılmasına karşı çıktık. Bazıları kavramlar üzerinde yaptıkları bir mantık yürütmesiyle bizim görüşümüzü çarpıtıp anlaşılabilir hale getirdikten sonra "eleştiriler" düzmektedirler. Örneğin, devrim durumu kavramı ele alınmakta, bu kavram Lenin'in tanımına göre, Lenin'in özelliklerini saydığı bir millî kriz olarak, yani olgunlaşmamış bir millî kriz olarak yorumlanmaktadır. Sonra, devrim durumunun varlığından söz ediliyorsa, olgunlaşmış bir millî krizin olduğu; sürekli devrim durumundan söz ediliyorsa, olgunlaşmış bir millî krizin sürekli olduğu söyleniyor denmektedir.

Yine Lenin'in tanımıyla devam edilerek (devrim aşamasında olunabilmesi için devrim durumuna ilâveten subjektif şartların bulunması gerekiyor; bu da parti olarak kavranıp) devrim aşamasında olunmamasının nedeni partinin olmamasıdır; partinin yaratılmasıyla devrim aşamasına geçilecek; devrim durumu sürekli ise sürekli devrim aşaması yaşanacaktır sonucuna ulaşılmaktadır. Ve bu sonuç üzerinden "eleştiriler" yapılmaktadır. İşte biz böylece çarpıtmalarla, evrim-devrim aşamalarının iç içe geçmesi görüşlerinin eleştirilemeyeceğini söyleyip, bu tahlilin ne anlama geldiğini etraflıca açıkladık. (Bildirgede ilgili bölüme bakılsın).

Bazıları da kavramlar üzerinden yapılan mantık yürütmesiyle ulaşılan çarpıtmaları doğru görüşler olarak ele alıp savunmaktadırlar. Evrim ve devrim aşamalarının iç içe geçmesi şeklinde ifade edilen tahlilin böyle bir anlama (sürekli devrim aşamasının varlığı anlamına) geldiğini ve bunun doğru olduğunu söylemektedirler. Yani kesintisizleri savunuyoruz diyerek, sürekli devrim durumunun varlığının partinin varlığı ile beraber (veya parti yerine gelecek asgari örgütlenmeye beraber) sürekli devrim aşaması koşullarının varlığı anlamına geleceğini kabul etmektedirler.

İşte, böylelerini işaret etmek ve yanlışlığını göstermek üzere Bildirgenin 43. sayfasındaki paragraf kaleme alındı. Bu paragraftaki "... sürekli devrim durumunun varlığı..." ifadesi yukarıda izah ettiğimiz olguyu açıklayabilmek için cümlelerin devamındaki subjektif unsurun varlığı olgusu ile birlikte "sürekli devrim aşamasının varlığı" şeklinde anlaşılmalıdır. 43. sayfada anlatılmak istenen budur: Evrim ve devrim aşamasının iç içe geçtiği şeklinde ifade edilen tahlilin sürekli devrim aşamasının varlığı şeklinde çarpıtılmasına karşı çıkılmaktadır.

HALKIN KURTULUŞU'NUN SİYASİ ŞAŞKINLIĞI

Halkın Kurtuluşu Dergisi 58. sayısında "seçim ortamı reformcu siyasetlerle devrimci siyasetleri ayıran bir mihenk taşı oldu" başlıklı bir yazı yayınladı. Bu yazıda "esas olarak DEVRİMCİ YOL Dergisinin seçimler konusundaki tesbitlerini ve oportünist-revizyonist siyasi taktiği eleştireceğiz" deniyor. Buna karşılık yazıya şöyle bir göz gezdiren bir kimse bile ilk bakışta "eleştirilen" görüşlerle DEVRİMCİ YOL görüşleri arasında herhangi bir ilişkinin söz konusu olmadığını görebilir. Halkın Kurtuluşu yazarları DEVRİMCİ YOL yazılardan bir takım satırlar seçerek bu satırlardan insan aklına has füm özellikleri bir kenara bırakarak görüşlerine göre sonuçlar çıkartıyorlar. Bu sözde DEVRİMCİ YOL'a malettikleri kaba saba hataları(!) kendilerince çürütmeye uğraşıyorlar. Tam iki buçuk büyük boy gazete sayfası tutan "polemiklerinde" tüm hünerlerini gösteriyorlar. Buraya bu yazıdan bazı bölümleri "Halkın Kurtuluşu"nu izlemeyen okuyucularımıza bir fikir vermek için aktarmak iyi olacak. Şu satırlar Halkın Kurtuluşu'nun söz konusu yazısı hakkında bir fikir vermeye yeter.

"Devrimci Yol egemen sınıflar arasındaki çelişkinin seçimlerin öne alınmasına vesile teşkil ettiğini iddia ediyor. Bunların egemen sınıflar arasındaki çelişkiyi emperyalizmden soyutlayarak ele almalarındaki yanlışlık bir yana, meseleye bu şekilde bakmaları devrimcilerin ve kitlelerin gözünü boyamayı amaçlamaktadır. Bunlar bir yandan 'seçimler oligarşinin krizini gidermeyecektir' gevezeliği ile gerçekleri örtbas edebileceklerini zannediyorlar. Bir yandan da kapitalizmin ekonomik krizinin derinleştiğine dair bol bol laf ediyorlar. Fakat nedense, bununla birlikte kitlelerin mücadelesiyle derinleşen politik krizden bahsetmiyorlar. (...) Devrimci Yol yazarları, devrime karşı reformcu bir yol izlemek için bir sürü saçma sapan gerekçelerle bu gerçekleri gözlerden saklamaya çalışıyorlar. (...)

"Demek ki, Devrimci Yol yazarlarının iddialarının aksine 1977 seçimleri ve reformistlerin hükümet kurması durumu geçici de olsa siyasi istikrarı sağlayabilir."

"Bunların düşüncelerini biraz daha açarsak aslında şunları söylemek istiyorlar: Her ne kadar CHP'nin hükümet kurması (ki bunlar CHP'nin iktidara gelmesi şeklinde ifade ediyorlar bunu), kapitalist ekonomiyi ve burjuvazinin iktidarını ortadan kaldıracak proletaryanın iktidarını ve sosyalizmin inşasını sağlamayacaksa da, faşizmi yıkacak siyasi demokrasiyi kuracaktır! Bu da devrimci sürecin ileri bir adımı olacaktır(!) Ama bu dahi emekçilerin tam kurtuluşu değildir. Yani sosyalizm demek değildir. CHP emperyalist ve faşist gericiği tasfiye ederek veya geriletirerek burjuva demokratik bir programı hayata geçirirse de."

"CHP reformistlerin sömürüyü kaldıracağına inanmayan ama demokrasiyi gerçekleştirebileceği"

ne inanan oportünistler, nedense demokrasinin önündeki engellerin temizlenmesinin barışçıl yollarla gerçekleştirilmesinin imkansızlığını görmezlikten geliyorlar. Mihri Belli gibi revizyonistlerin bu görüşlere sahip olmasını yadırgamıyoruz. (...) Devrimci Yol oportünistleri ise 1971 öncesi Dev-Genç'i gibi, bugün de sadık bir şekilde Mihri Belli'nin yolundan gidiyor. Hatta geçmişten farklı olarak bugün bir ayağını da sosyal faşistlerin yanına atmış durumda."

"Görüldüğü gibi bunlar, emperyalizme, faşizme ve feodal kalıntıları karşı mücadelelerin reformist bir programla sağlanabileceği düşüncesindedirler."

"Diğer önemli husus da, oportünizmin faşizme karşı mücadele anlayışının, II. Enternasyonal sosyal demokrat revizyonistlerinin görüşlerinden kaynaklandığıdır. Sınıflar üstü faşizm anlayışıyla hareket ederek faşizmin devrimle karşı devrim arasındaki mücadelesinin şiddetlenmesinde ortaya çıktığını inkar ediyorlar."

"Devrimci Yol... CHP'nin devrimci demokrat bir siyaset izlediği kanaatinde oldukları için, bizim gibi yarı-sömürge ülkelerde faşizmle emperyalizm arasındaki kopmaz bağları görememekte ve emperyalizmin faşizmin temel dayanağı ve destekçisi olduğunu inkar etmekteler."

"Devrimci Yol'a... göre faşizmin temel dayanağı sınıflar değil! Sınıfsal temelden soyutlanan partiler, yani, siyasetçiler oluşturuyor. İşte bu siyasetçilere seçimlerde oy verilmez ve faşist olmayan reformistlere oy verilir-se faşizm gerilemiş olacak! (...)"

"Devrimci Yol oportünizmi reformizme karşı mücadeleyi tatil ederek faşizme karşı mücadeleyi öneriyor. Türkiye'de faşizmin siyasi egemenlik biçimi olarak var olduğunu inkar ettiği yetmiyor-muş gibi faşist siyasi hareketlerin alternatifleri olarak CHP reformizmini öne sürüyor." v.b. v.b.

İşte, sözkonusu yazının tamamı bunun gibi şeylerle dolu.

Tabii ki, biz böyle bir yazı ile polemığe girecek değiliz. Böyle bir şey her şeyden evvel okuyucularımıza karşı bir saygısızlık olurdu. Sözkonusu yazıyı okuyan her okuyucumuz, onu gerektiği biçimde değerlendirebilecektir.

Gerçekte, biz muarızlarımıza da saygı duymak isteriz. Bu, bizden farklı görüşlere sahip olan kişi ve grupların görüşlerinin yanlışlığını kanıtlama yoluyla, onların da doğru görüşleri savunması için samimiyetle çaba sarfetmemizi de gerekli kılar. Ne var ki, Halkın Kurtuluşu yazarlarının tutumları böyle bir çabayı da gereksiz hale getiriyor. Onlar tutumları ile kendilerine de saygıları olmadığını ortaya koyuyorlar. "Devrimci Yol devrimle, karşı-devrim arasındaki çelişkiyi görmüyor-muş." Demokrasinin önündeki engellerin barışçıl yollarla gerçekleştirilmesinin imkansızlığını görmezlikten geliyor-muş." "Devrimci Yol'a göre faşizmin temel

dayanağı sınıflar değil-miş. Üstelik "Türkiye'de faşizmin siyasi egemenlik biçimi olarak var olduğunu inkar ediyor ve faşist hareketlere alternatif olarak CHP reformizmini öne sürüyor-muş! v.b. v.b. Bütün bu saçma iddialara H.K. yazarları kendileri inanıyor mu? Kendileri inanmadıktan sonra niye yazılır böyle şeyler? "H.K."nun siyasi iflası onları kendilerinin bile inanmadıkları şeylerle uğraşarak siyaset yapmaya sürüklüyor. Böylece bir müflis şaşkınlığı ile nereye gidilebilir, ne yapılabilir? "H.K." yazarları 12 Mart dönemi sonrası kuyruğuna takıldıkları "PDA"calardan sadece saçma sapan oportünist fikirler değil, hiçbir devrimciye yakışmayacak yöntemler, demogoji, laf ebeliği öğrenmişler. "H.K." yazarları bu tutumları ile, kendilerinin ciddiye alınmayacak kişiler olduklarını ortaya koyuyorlar.

Bu konuda sözlerimiz daha ziyade "H.K." çevresindeki samimi devrimci arkadaşlardır. Söz konusu yazıda sergilenen tutum, kendi okuyucusuna da saygı duymayan bir mantığın ürünüdür. Bu ne kendisine, ne muarızlarına, ne de taraftarlarına saygı duymayan, dürüstlük taşımayan ve kesinlikle devrimci olmayan tavırlardan ancak onlar sorumludurlar.

Halkın Kurtuluşu'nun ikide bir görüş değiştiren, tutarsız çizgilerini ve böyle saçmalıklarını sessizce takibederek sınırsız oportünistliklere cesaret veren, işçi boş bir tekke zihniyetinin sürdürülmesine olanak tanıyanlarıdır.

Söz gelimi sözkonusu yazıda DEVRİMCİ YOL'un düzene karşı belirli bir tepki duyan ve bugün CHP'ye umut bağlamış olan kitlelere "CHP iktidarının dahi kendilerine kurtuluş getirmeyeceğini anlatılması" gerektiğini belirten ifadeyi alıp, buradan CHP'nin demokratik devrimi tamamlayabileceği, CHP iktidarı yoluyla, reformcu yoldan devrim önerildiği gibi oportünist-reformist fikirler keşfediyorlar. Peki ama bu söz konusu ifadelerin (cümle bitmeden) "kurtuluşun işçi sınıfının ve emekçi halkın siyasi iktidarına (yani Demokratik Halk Devrimi!) yönelik bağimsız hareketi ile" ve "ancak DEVRİMCİ BİR YOLDAN gerçekleştirileceği" (Devrimci Yol Sayı:1, Başyazı) şeklinde devam ettiği nasıl görmezlikten gelinebilir. Üstelik DEVRİMCİ BİR YOLDAN ifadeleri büyük harflerle yazılmış. Bunu görmezlikten gelmek için insanın ancak cümlelerin yarısına gelince kendini devesi yerine koymayı göze alarak gözlerini kapamış olması gerekir. peki, ya okuyucuları, onların gözünü kim kapayacak? Onlar önemli değildir. Onlar nasıl olsa, DEVRİMCİ YOL'a küfredilmiş olmasını yeterli görüp ötesiyle ilgilenmeyecekler ve Halkın Kurtuluşu'nun (yani devrimci proletaryanın!) siyasetinin doğruluğuna inanacaklardır.

İdeolojik mücadele, sınıf mücadelesi v.b. adına ideolojik mücadelenin de, teorik tartışmanın da, devrimciligin de bu şekilde bir küçük burjuva tekke sorumsuzluğu içinde yozlaştırılması müsaade edilmemelidir.

AYDINLIK, oportünist fırsatçı tavırlar ve speküasyonlarla devrimci harekete kara çalıyor.

AYDINLIK Dergisinin, dergimiz yayına hazırlandığı sıralarda elimize geçen son sayısında "Tertip ve Kışkırtmalara Karşı Mücadele" konusunda bir yazı yayınlandı. Bu yazıda üzerinde durulması gereken bazı siyasi iddia ve görüşler de yer alıyor. Daha dün kadar beraber oldukları dahil, kendilerinden başka herkese "ajan", "hain" diyen bir kafa yapısını en iyi bir şekilde sergileyen söz konusu yazının özellikle 1971 hareketini ele alan değerlendirmeleri üzerinde kısaca da olsa durmak ve kara çalmaktan öte bir anlam taşımayan bazı iddiaları cevaplandırmak gerekiyor.

Yazıda üzerinde durduğumuz bakış açısını anlatabilmek için yazıdan uzunca bir bölümü aktaracağız. Söz konusu yazının bir bölümünde şöyle deniyor:

"12 Mart'a doğru hakim sınıfların kışkırtma ve tertip yöntemleri daha da yoğun bir şekilde uygulanmaya başladı. Bir yandan çeşitli yerlerde bombalar patlatılıyor, bir yandan demokratik güçleri birbirine düşürmek için sahte bildiriler yayınlıyor, kimisi polisini yaptığı, kimini ise hakim sınıflara alet olan maceracı grupların gerçekleştirdiği banka soygunları birbirini izliyordu. Bazı gençlerin sürüklendiği tertip ve maceralar artık toplumun tepkisini çekmeye başlamıştı."

"Bütün bunlar 12 Mart'ta faşist diktatörlüğün kuruluşuna yardımcı oldular. 12 Mart diktatörlüğü maceracı akımları körüklemeye devam etti. Devrimci Yol Dergisi yayınladığı Bildirge'de mirasçısı olduğunu belirttiği Mahir Çayan Hareketinin 1971 döneminde 'iktidar alternatifi bir hareket oluşturabildiğini' söylüyor. (*)

"Aslında bu gibi akımlar hakim sınıflar tarafından sistemli bir propaganda ile adeta bir iktidar alternatifi (seçeneği) olarak halka gösterilmek isteniyordu. Amaç hem anarşizm korkusuyla kitleleri etki altına almak hem de böyle kof bir düşmanı yenilgiye uğrattığı zaman halka faşizmin gücünü göstererek teslimiyetçiliği körüklemektir. Bu amaçla hakim sınıfların basını ve radyo-televizyonu maceracılığın reklamına giriştiler. Turanlar ve Emiroğlu köylülerinin toprak mücadelesinden, Petriks işçilerinin grevinden ve diğer kitle mücadelelerinden tek bir satır söz etmeyen basın ve yayın araçları çarşaf çarşaf maceracıların 'kahramanlık' hikayelerini yaydılar... Elrom'un kaçırılması olayı 'Balyoz Hareketi' için zemin hazırladı..."

Özetle ifade etmek gerekirse aydınlık 1971 Hareketini bir provokasyon hareketi olarak görmekte ve göstermektedir. 1971 Devrimci Hareketinin siyasi çizgisi hakim sınıfların kamu oyu oluşturma planları ile çakışmaktadır. Bu nedenle kışkırtma ve tertipler kolaylıkla başarı kazanmaktadır. Maceracılar tertip ve kışkırtmalara alet olmuşlardır. Yaptıkları işleri zaten polis ve ajanlar da onlara yardım olsun diye yapmaktaydılar. Zaten onların arasına ajanlar kolayca girebiliyor ve yükselbiliyordu. v.b. v.b....

İşte PDA'nın düşünce yapısı budur.

Aynı yazıda M.Aktolga, İ.U.

çar, Y.Küpeli v.b.'nin dönekliğinden, hainliğinden de bol bol söz ediliyor. Aydınlik bu döneklerden ikide bir söz açarak Devrimci Hareket'e çamur atmayı alışkanlık haline getirmiştir. Burada anlaşılmalı bir nokta vardır. PDA niçin bunlara dönek ve hain diyor? Bunlar ne yaptılar ve ne söylediler de dönek ve hain oldular? Bunu hatırlatmak gerekiyor. 12 Mart dönemi sırasında, sıkıyönetim mahkemelerinde Y.Küpeli, M.Aktolga, İ.Uçar ve diğer bazıları mahkemelere verdikleri ifadelerinde özetle "Kendilerinin o zamana kadar Marksist Leninist değil maceracı ve anarşist olduklarını, emperyalizmin ve egemen sınıfların oyununa alet olduklarını, hakim sınıfların maceracılığı teşvik ve tahrik ettiğini, hatta M.Çayan ve arkadaşlarını Maltepe Askeri Cezaevinden MİT'in kaçırıldığını, yapılan bütün eylemlerin polisin bilgi ve gözetimi altında olduğunu, burjuva basının kendilerini pohpohlayıp şişirerek birer kahraman gibi gösterdiğini kendilerinin emperyalizmin oyununa gelerek halka ihanet ettiklerini" anlatmaktaydılar.

Evet, Aydınlik bunlara niçin "dönek", ve "hain gibi sıfatlar yakıştırmaktadır? Zira bu açıklamalar Aydınlik Dergisinin 1971 değerlendirmesine ilişkin tahlillerine tamamen uymaktadır. O kadar ki, arada şaşırtıcı ifade benzerliklerine bile rastlamak mümkündür. Aydınlik 1971 değerlendirmelerini desteklemek için sıkıca sözünü ettiği hain ve döneklerin mahkeme tutanaklarından "çarpıcı" alıntılar yapabiliyordu. Bu anarşizm ve maceracılığa karşı sözlerle süslenmiş karşı devrimci sözler o zaman burjuva basınında çarşaf çarşaf yayınlanmaktaydı.

O halde, mahkeme huzurunda da olsa bugün Aydınlik tarafından da doğruluğu savunulan tarihli "gerçekleri" açıklayan insanlara hain ve dönek suçlamalarını yöneltilen haksızlık edilmiyor mu?

Aynı şeyi Y.Küpeli ve M.Aktolga söyleyince hainlik ve döneklik, Aydınlik'çı baylar söyleyince de "marksist tahlil" mi oluyor?

Aydınlik'ın 1971'e bakışı "dönek" ve "hain"lerin bakış açısından farklı değildir. Tıpkı sıkıyönetim mahkemelerinde günah çıkartan dönekler gibi, o da 1971 hareketinin bir provokasyon hareketi olduğunu, MİT ajanları ve egemen sınıflar tarafından sıkıyönetime gerekçe hazırlamak için yapılan kışkırtmalar sonucu ortaya çıktığını söylemektedir.

Aydınlik'ın vaktiyle sıkı yönetim mahkemeleri önünde "salah" a ermiş döneklerce tefrika edilmiş olan "marksist" tahlilleri baştan başa tutarsızlıklarla doludur ve en önemli yanı bir hareket içinden -o hareketin ön saflarında da yer almış olsa- birtakım insanların Devrimci fikirlerini terketmiş olmalarını sürekli bir istismar aracı olarak, Devrimci Harekete karşı bir silah olarak kullanmaya kalkan oportünist-fırısatçı bir zihniyetin ürünüdür.

Bir hareketin içine ajanların sızabilmesinin o hareketin siyasi çizgisi ile bağıntılı olduğunu ileri süren Aydınlik, kendi "doğru eylem

çizgisi" temelindeki siyasetinin ajanların sızmasına olanak tanımayan "meziyet"leri ile böbürlenmekten de geri durmuyor. Bildiğimiz kadarıyla TİHKP davasında da örgütlenme içinde yeri hiç de küçümsenemeyecek hainler çıkmıştı ve oldukça kalabalık listeyi kendileri açıklamışlardı. (Kim bilir, belk de "bu proleter devrimci önderlerin yedekleri" yoktur!) Bir hareketin içinden ajan çıkması ile, o hareketin siyasi çizgisi arasında bir paralellik çizme anlayışını ileri sürmesinde, PDA açısından bir başka gariplik daha vardır. IX. Kongreye kadar parti tüzüğüne Mao'nun halefi olduğu belirlenen Lin Biao'yu bir çırpıda 35 yıllık ajan olarak ila eden, en son 4'lü çetenin tasfiyesine kadar "burjuva ajanlarından temizlenme" savaşını kesintisiz olarak sürdüren bir siyasi çizginin bağnaz savunucusu Aydınlik, bu garipliği de pek muhtemeldir ki, açıklamakta zorluk çekmeyecektir. Çünkü nasıl olsa PDA mantığına göre her şeyin bir izahı bulunur. Tutarlılığa ise hiç gerek yoktur!

Aydınlik son sayısında Devrimci Yol Bildirgesi'ne ilişkin eleştirilere de yer veriyor. Burada şimdi bu eleştiriler üzerinde durmayacağız. üzerinde duracağımız bir tanesi var.

Bildirge eleştirisinde 12 Mart üzerine olan bölümde: 1970'lere gelirken ülkemizde kapitalizmin gelişmesine paralel olarak oligarşi içinde tekelleri burjuvazi lehine (pre-kapitalist unsurlar aleyhine) gelişmelerden söz edilmesi ele alınarak, bu görüşler "emperyalizme feodalizmi tasfiye ettirmek" olarak "eleştiriliyor."

Aydınlik'la bu konularda tartışmak anlamsız. O, bu Sorunları halletmekte eşsiz bir tartışma ve tahlil mantığına sahiptir. "12 Mart faşist diktatörlüğü değil miydi köylülerin toprak ve hürriyet özlennlerini jandarma dipçisi ile bastırır? Yoksa Türklerin komandoları mı Urfa'da pre-kapitalist unsurları tasfiye ediyorlar?..." v.b.

Konu bir kaç demogojik ifade ile çarpıtılır ve ucuz bir ajitasyona dönüşür her şey. Öte yandan ülkemizde feodalizmin egemenliğine, doğudaki aşiretlerin seçimlerdeki rolleri yeter bir kanıt sayılır. 12 Mart'ta toprak ağalarının diktatörlüğünden söz edilir, baş çelişkinin köylülükle feodaller arasındaki çelişki olduğu marksist tahlilleri yapılır, bir yandan da ülkemizdeki somut siyasi olaylar karşısında Koç'lar şöyle yapıyor. Sabancılar böyle yapıyor denir. 12 Mart muhtırası üzerine, önce orta burjuvazi kazandı, daha sonra da Akbank Holding gitti Koç Holding geldi şeklinde manşetler atılır (kim bilir Koç Holding belki de toprak ağalarının acentasıdır!) Bütün bunlar söylenir; ama Aydınlik'ın tahlillerinin doğruluğu tartışılmaz!

Ama Aydınlik bizi Ali Gevgili'nin dediklerini de savunmakla suçluyor ve "Esasen Bildirge şunun üzerinde iyice düşünülmelidir. 12 Mart'ta bütün dönekler bu teoriyi kendi dönekliklerine kılıf yaptılar. Dönekliğin ideolojik kökenleri buraya dayanır. Bu Bildirge için uyarıcı olmalıdır" diyor.

Gene dönüp dolaşp "döneklik" üzerine geldik. Başlangıçtaki nokta-

ya.

Nedir dönekliğin ideolojik kökenleri? 12 Mart'ta söz konusu kişiler görüşlerini bu biçimde özetlemişlerdi: 1970'lerde Türkiye'de ABD emperyalizminin çıkarlarına ters düşen "bağımsızlıkçı" gelişmeler oluyordu. ABD emperyalizmi bu yüzden S.Demirel'i düşürttü, 12 Mart muhtırası verildi. Demirel bu yüzden yurtseverdir. v.b....

Ve yine bildiğimiz kadarıyla Aydınlik bugün bütün dünyada her şeyin alt üst olduğunu, bütün üçüncü dünya ülkelerinin bağımsızlık eğilimlerinin ağır bastığını kanıtlamak için büyük çabalar sarf ediyor. Üç dünya tahlilinin bir sonucu olarak, ülkemizde Feyzioğlu'nun bile anti-Amerikan olabileceğini kanıtlamaya uğraşan Aydınlik bir düşüncelidir; Demirel neden anti-Amerikan (ya da anti-emperyalist) olmasın? Enver Sedat, Pinochet (ve de NATO, AET ülkeleri) iki süper devlete karşı desteklenebildikten sonra Demirel neden desteklenemesin? Zaten Peking Review Dergisi, Son Havadis Gazetesinin Rus emperyalizmine karşı aldığı "bağımsızlıkçı" tavrını alkışlamadı mı?

Bize kalırsa Aydınlik "dönekliğin ideolojik kökenleri" özellikle kendi sayfalarında aramalıdır. Döneklerin görüşlerine Aydınlik'a kıyasla eksik olan sadece "S.S. Emperyalizmine karşı olma" meselesidir. Onu da kabul ederek "Aydınlik'ın proleter devrimci rüzgarlarına kapılanlar" da eksik değildir. (Bu kendi açıklamaları)

Aydınlik açık tartışmalardan yana olduğunu söylüyor. Bu yeterli değildir. Devrimci yöntemlerle sürdürülmedikçe tartışmanın hiçbir faydası yoktur. Demogoji ve siyasi fırsatçılık ise devrimci bir tavrın ifadesi değildir. Eğer eşyanın tabiatına aykırı değilse, Aydınlik dürüst olmayan, oportünist-fırısatçı tavırlarından ve Devrimci Hareket'e kara çalmaktan vaz geçmelidir. (**)

DİPNOTLAR

(*) Bahsi geçen yerde biz örgütsel olarak değil, izlediği ideolojik ve siyasi hat itibarıyla bir iktidar alternatifi hareketten söz ettik. Yoksa örgütsel olarak objektif olarak böyle bir şeyden söz etmedik. İki kişi arasındaki fark açıktır. Ve bizim söylediğimiz ülkenin solundaki geleceksel devlet içindeki güçlere dayanarak, onların icazetiyle mücadeleyi esas alan bir sol hareket karşısında, THKP-C'nin ideolojik ve siyaset hat itibarıyla devlete karşı bir çizgi üzerinde gelişen bir hareket olmasıdır. Ama Aydınlik laf oyunlarında ustadır ve kaşla göz arasında atı deve yaparak kendi demogojilerine malzeme yaratmayı iyi beceriyor!

(**) Aydınlik MİT kasalarında çeşitli sözleşmeleri bulunan bazı döneklerden bahsediyor ve bunların hala faaliyet gösterdiklerini ileri sürüyor. MİT'in kasalarındaki sözleşmelere ilişkin belgeleri ele geçirsün veya geçirmesün, Aydınlik sözünü ettiği kişileri derhal açıklamalıdır.

Devrimcilerin Sesi Tüm Yurtta Dalga Dalga Yükseliyor

SİVAS VE ÇEVRESİNDEKİ SEÇİM ÇALIŞMALARI

Devrimci Yol taraftarları seçim çalışmalarını Sivas'ta, özellikle çevredeki kasaba ve köylerde yoğunlaştırdı. Devrimciler bu çalışmalar sırasında CHP'nin Sivas mitingine "Sivas Yurtseverler Derneği" pankartı altında katıldılar. Oluşuk kalabalık bir grup olarak katılan mitingde "Kahrolsun Faşizm", "Tek Yol Devrim", "Kurtuluş Kadar Savaş" sloganları atıldı. CHP mitingi sırasında CHP yöneticilerinin karşı çıkmasına rağmen faşistler dövülerek dağıldı.

Devrimciler seçim çalışmalarını özellikle çevre kasaba ve köylerde yoğunlaştırdı. Okulların tatil girmesiyle birlikte Devrimci Gençler Tokat'ın karabaları Turhal, Erbaa ve Sivas'ın Çepni, Divriği yörelerine gittiler. Bu yörelerde oluşturulan ekipler çevre köylerde propaganda ve çalışmalarını ve anti-faşist mücadeleleri örgütlemeye başladılar. Bu kasaba ve köylerde Devrimci Yol seçimler özel sayı yaygın bir şekilde dağıtıldı. Ayrıca alevi sünni ayırımının kırılması için özellikle sünni köylerde çalışmalar hızlandırıldı. Ayrıca Sivas'ın Alibaba ve Çavuşbaşı mahallelerinde toplantılar yapıldı. CHP ve TBP'nin kahve toplantılarında konuşmalar yapıldı. Bu arada Sivas Demiryolları Fabrikasında, devrimci işçiler tarafından "Sivas işçiler Derneği" kuruldu. Toplu iş sözleşmesi konusunu da içeren ve Devrimci Yol'un seçimler siyasetini açıklayan bir bildiri 4000-5000 adet dağıtıldı. Bu arada diğer demokratik kitle örgütleriyle birlikte, seçimleri ve 1 Mayıs provokasyonunu da açıklayan bir bildiri de 4000 adet dağıtıldı.

SİVASLI HALKI FAŞİSTLERE GEREKEN DERSLERİNİ VERDİ

5 Haziran Seçimlerine kadar süren dönemde, burjuva basını seçimlere katılan burjuva partile-

rinin miting haberlerini ve bu mitinglerde meydana gelen olayları fotoğraflarıyla birlikte çarpıtarak boy boy verdi. Bu arada provokasyondan medet uman burjuvazinin çıkarttığı olayların sebebinin "Tek Yol Devrim" diyenler olduğu iğrenç yalanlar, karalamalarla ileri sürüldü.

İşte bu olaylardan biri de Uşak'ın Sivash ilçesinde meydana geldi. Sivash'ya geldiğinde, tüm yollar "Devrimci Yol" pankartları ve haşhaş kozaları ile donatılmıştı. Konuşmasına pek rağbet edilmeyen Demirel'in militanları "Başbakanınız geldi, niye dinlemiyorsunuz" diyerek halka saldırdılar. Saldırganları, "İşleri sökeceğiz, haşhaş ekeceğiz", "Tek Yol Devrim" sloganlarını bağırarak Sivash halkı geri püskürttü. Çareyi jandarmaları halkın üzerine saldırtmakta bulan AP'liler ilçe kaymakamını da dövdürttüler, dükkanlara saldırdılar.

Ama ne jandarma baskısı ne faşist ve polis terörü halkın faşizme ve emperyalizme karşı mücadelesini durduramayacaktır. Sivash halkı, yükselen anti-faşist mücadele içinde kararlı yerini almış, faşizme karşı direnişin yiğit bir örneğini göstermiştir.

DEVİRİMCİ GAZİ PAŞA HALKI FAŞİSTLERİ KASABALARINDAN KOVALADI

Faşistler dışardan getirdikleri güçlerle Gazi Paşa'da güç gösterisi yapmak istediler. Kasabada kapalı salon toplantısı yapmak isteyen faşistlere gerekli ders Gazi Paşa'lı devrimciler ve halk tarafından verildi. Faşistlerin bulunduğu yeri basan Gazi Paşa halkı bu toplantının yapılmasına engel oldu. Korkan faşistler, arabalarına binip Alanya'ya doğru kaçtılar. Jandarma'nın faşistleri devrimcilerin ve halkın elinden kurtarma çabaları boşa çıktı. Faşistleri yolda yakalayan Gazi Paşa halkı faşistlerin arabalarını tahrip edip, ellerine geçirdikleri faşistleri dövdüler. Devrimci Gazi Paşa halkının faşistlere verdiği bu ders, Gazi Paşa'da faşistlerin tutunamayacağını göstermiştir.

Kitlelerin aktif mücadelesinin faşistleri yenilgiye uğratabilecek tek yol olduğu, Gazipaşa halkının bu mücadelesinde bir kez daha kanıtlanmıştır.

TUZLUÇAYIR HALKI FAŞİSTLERİN MİNÜBÜSÜNÜ YAKTI

Seçim döneminde faşistlerin saldırılarının yoğunlaştığı ve faşizme karşı mücadelenin yükseldiği günler yaşandı. Faşizmin teşhiri yalnızca propaganda ajitasyon toplantılarıyla sınırlı kalmadı. Faşistlere karşı militan mücadele, onların kanlı saldırılarını geçersiz kılma, onları tecrit etme anlayışıyla sürdürüldü. Bu anlayış, en çarpıcı örnekleriyle Ankara'nın

gecekondu bölgelerinden Tuzluca'yı da hayata geçirildi.

Tuzluca'yı, Ankara'da anti-faşist potansiyelin en yüksek olduğu semtlerden birisidir. Tuzluca'yı halkı faşistlere tahammül edememesiyle, onlara teslim olmamasıyla, aksine her fırsatta faşistlere gereken dersi genç yaşlı kız kadın birleşerek vermeleriyle tanınır. İşte, seçim propagandası döneminde "gaflet" içindeki bir MHP minübüsünün Tuzluca'yı dan geçmeye çalışması, yiğit Tuzluca'yı halkının bu tahammülsüzlüğünün bir kez daha kanıtlanmasını sağlamıştır. Gerçekten de MHP'li faşistlerin o anda içinde bulunduğu durum tam da "gaflet" olarak tanımlanabilir. Çünkü faşistlerin Tuzlu-

ca'yı semtine yavaşlamaları dahi kendi açılarından önemli bir olaydır. Faşistler yalnızca kahbece vur-kaç taktikine baş vurabilmektedir. MHP minübüsü Tuzluca'yı'a geldiğinde hemen devrimciler ve halk tarafından ablukaya alınmış, militan bir anti-faşist gösteriyle faşistler cezalandırılarak arabaları, flamaları yakılmıştır.

İstanbul TÖB-DER Seçimleri

DEVİRİMCİ Öğretmen hareketinin kitlelerle kaynaşması hızla sürerken, İstanbul şubesinin kongreside yapıldı. Bu şubenin kongre tarihi aslında Haziran ayının ortalarında idi. Fakat dernekçiliği çok iyi bilen, küçük burjuva ayak oyunları ile kongre kazanma yollarını yıllardır büyüklerinden öğrenmiş olan Birlik Dayanışmacıların bütün çabalarına rağmen, Devrimci Öğretmen hareketi yine de başarıyla çıkmıştır bu seçimlerden.

Kongre öncesi çalışmalarındaki Devrimci Öğretmenlerin, bütün TÖB-DER üyeleriyle ilişkileri ve kendi siyasetlerinin açıklanması açısından, bazı bölgelerde yetersiz kaldığı gözlenebilir. Devrimci Öğretmen hareketinin TÖB-DER içindeki yenilgi ve tecrübesizliği de göz önünde bulundurulursa, kongre sonuçlarının büyük bir başarı olarak değerlendirilmesi gerekmektedir.

İstanbul Şubesinin iki yıldır yönetiminde bulunan "Birlik Dayanışma" ekibi kitleleri pasifize etmede ve onların mücadelesini salt kuyrukçu bir

tavırla başka demokratik kitle örgütlerinin peşine takmada çok ustaca davranmıştır. Bu politikanın üyelere açıklanmasını devamlı engellemiş, hiç bir üye toplantısı yapmadan kongreye giderek hesap vermektен kaçmıştır. Fakat şunumuzdaki dönemde Devrimci Öğretmenler üyeleri yönetimin gerçek yüzünü açıklamada ve kitle çalışmalarını daha tutarlı ve kararlı yürütmeye aktif olarak çalışacaklardır.

Dağıtılan bildiri ve broşürlerden anlaşıldığına göre, seçimlere 19 grup katıldı. Bu gruplar içerisinde "KSD" (Devrimci Demokratik Birlik Grubu) ve yandaşlarıyla yapılan görüşmeler, samimiyetsiz ve tatsız davranışları, kendi güçlerini abartmalarından dolayı, (ki 200'e yakın oylarının olduğunu söylüyorlardı) ortak tavır alınamamıştır. Fakat kongre sonuçları açık olarak bize şunu göstermiştir: Kimin yalan söylediğini, gücünü abarttığını ve kitlelerden tecrit olduğunu. İstanbul kongresi bu arkadaşlar için iyi bir ders olmuştur; eğer değerlendireyorsa.

Faşist saldırıların, kıyıların, işkencelerin yoğunlaştığı erken seçim öncesi yapılan bu kongre TÖB-DER üye tabanının oylarını almak için sosyalist olduklarını bile söylemekten korkarak, kendilerinin sosyal demokrat olduklarını söyleyen "Birlik Dayanışma"ları, naylon üyelerin de desteğiyle seçimleri aldılar.

Ama karşılarındaki en güçlü ekibin de kimler olduğunu öğrendiler. Devrimci Öğretmenlerin mücadelesi bundan sonra daha bilinçli ve kararlı olarak sürecektir. Bütün revizyonistlerin ayak oyunlarına rağmen Devrimci Öğretmen hareketinin kısa dönemdeki başarıları büyük olmuştur. Zaten alınan oylar da, bu başarıyı göstermektedir. Birlik Dayanışma 787, Devrimci Öğretmen 552, Demokratik Merkezîyetçiler 74, Demokrasi İçin Birlik ve Demokratik Sol 91, Devrimci Demokratik Birlik 41, Yurtsever Öğretmen 28 oy aldılar.

YAŞASIN ÖĞRETMENLERİN DEVİRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

KAPİTALİST OLMAYAN YOL: Leninist Devrim Teorisinin inkârı

(Başarfa 7. sayfada)

ülkelerde siyasal partiler ölü olarak doğduğundan (Hindistan hariç!) devlet yönetimi-i ele alacak kadar güçlü bir burjuva partisi yoktur" diyorlar. Burjuvazi adına iktidara el koyan ordu (her nasılsa?) lerici oluyor. Dahası, bu revizyonistlere göre bu ülkelerdeki komünist partiler zaten yeteri kadar etkin bir rol oynayamıyorlar. İktisal cephe tipinde örgütlenen iktidar partileri ise, aşırı derecede karmaşık görevleri çözümlemek için henüz yeteri kadar hazır değil, v.s.. İşte bu ve benzeri görüşler Sovyet revizyonistlerinin cuntacılığını mazur göstermek için ileri sürülüyor. Örneğin, yukarıda sözünü ettiğimiz etkenlere işaret eden İskenderov, bunların "ordunun kalkınma yolundaki bir çok ülkede, belli ölçüde, toplumun en iyi örgütlenmiş gücü olarak neden siyasal olayların başında bulunduğunu" açıklar diyor. (a.g.e.s. 237-8)

Görüldüğü gibi Sovyet ideologlarının bu açıklamaları yalnızca, onların proleteryanın bağımsızlık siyasetinden dolayıyla çağımızın toplumsal devrimlerinden ne kadar uzak olduklarını ortaya koyuyor. Ordu, onların değerlendirmesinde bir "v-

rucu güçtür". Siyasal iktidar mücadelesinde ordu içinde demokratik ve tutucu güçlerin çatışmasının sınırında "sınıf mücadelesi" bitmektedir. Önemli olan da bu mücadelede birincilerin galip çıkmasıdır. Sovyetler Birliğine yakın burjuva hükümetler nasıl "halktan yana" diye lanse ediliyorsa, bu sol cuntalar da, devrimci demokratik diktatörlükler diye tanımlanıyorlar. İşte Modern Revizyonistlerin Kapitalist Olmayan Yolunun dinamik gücü bu yolu askeri darbelerle açan "ilerici" ordulardır. Emekçi sınıfların iktidar mücadelesi değil...

SONUÇ

MODERN REVİZYONİSTLERİN KAPİTALİST OLMAYAN YOL TEZİ, EZİLEN HALKLARA KURTULUŞ DEĞİL TESLİMİYET ÖNERİYOR...

Revizyonistlerin önerdiği şekilde Kapitalist Olmayan Yol geri bırakılmış ülkelerde burjuvazinin şu ya da bu kliğinin emekçi halklar üzerindeki diktatörlüğünün desteklenilmesidir.

Bu yazımızda anlattığımız gibi, modern revizyonistler, emperyalizmin baskı ve sömürsü altındaki geri bırakılmış ülkelerde özde emperyalizme karşı olmayan ama görünüşte karşı olan hareketlere umut bağlıyor ve böyle iktidarların bulunduğu ülkelerin Kapitalist Olmayan Yol'dan sosyalizme geçeceğini iddia ediyorlar. Mısır, Irak, Suriye, Sudan, Gana, v.b. ülkeler için bu tez ileri sürülmüştür.

Mısır uzun yıllardır Sovyet yardımı alırken, ülkede emperyalizmle içiçe geçen hakim sınıflar giderek güçlenmiştir. Enver Sedat bugün ABD emperyalizmiyle ittifakını açıkça sergilemektedir. Bu ülkede emekçi halk yığınları ve komünistler üzerinde yoğun bir baskı uygulanmaktadır.

Irak, Kürdistan, konusundaki tavrıyla sosyalizm bir yana, demokrasiden ne kadar uzak olduğunu göstermektedir.

Suriye, Filistinlilere karşı sovenist ve ilhakçı tavrıyla ve ABD emperyalizminin dümen suyunda gidişle ortadadır.

Sovyetler Birliği'nin desteğini uzun süre alan Sudan ise kısa bir süre önce, aniden tavrı "değiştirmiştir." Sudan yöneticileri Çin Halk Cumhuriyetine yaptıkları ziyarette, "iki süper devlete" karşı olduklarını açıklayarak Çin yardımı almaya başlamışlardır. (Sudan'ın ve Çin'e daha önce de Mısır'ın ABD'ye yamanması zor olmadı. SSCB ve Çin, bu ülkeleri aynı şekilde ele almaktadırlar. SSCB'nin "kapitalist olmayan yolcuları" ile Çin'in "Üçüncü Dünya"ları aynı ülkelerdir.)

Sonuç olarak, modern revizyonistlerin bu tezlerinin yalnızca teorik yanılgılar olmadığı ortadadır. Bu tezler bizzat sosyal pratik tarafından çürütülmüştür. Sovyetler Birliğinin bu yanlış tespitleri, onun içinde bulunduğu milliyetçi-revizyonist bir sapmanın ürünüdür. Sovyetler Birliği dünyayı devrimle değiştirmeyi değil, dünyadaki güçler dengesini korumayı amaçlamaktadır. Marksizm Leninizm bize modern revizyonistlerin önerdiklerinin ve yaptıklarının tersine, bugün dünya devrimci hareketini geliştiren gücün, tek tek ülkelerde proletarya önderliğinde verilen halk kurtuluş savaşları olduğunu göstermektedir.

Uşak şeker fabrikası işçileri sendika ağalarını alaşağı edecek!

Devrimci Yol Dergisine,

Bizler Uşak Şeker Fabrikasında çalışan işçiler olarak, üzerimizdeki baskıları dergimiz aracılığıyla tüm halkımıza açıklamak istiyoruz. Her yerde olduğu gibi, Uşak Şeker Fabrikasında da işverenin ve işveren yanlısı sarı sendikanın işbirliği ile işçiler üzerindeki baskı yoğunlaşıyor. Devrimci işçiler ya işten atılıyor ya da başka yerlere sürgün ediliyor. İşçilere sömürünün ne olduğunu, ülkedeki baskı ve terörün nedenlerini anlatan, kurtuluş yolunun devrim olduğunu söyleyen devrimci işçiler baskılarla sindirilmeye çalışılıyor.

Uşak Şeker Fabrikasındaki sarı sendika Şeker-İş'in başkanı İsmail Perdahçı, Uşak Yem Sanayii hissedarı ve Murat 124, 131 otomobillerinin bayii olan bir patrondur. Sendika başkanı Şeker Fabrikasında Meydan Amirliği yaptığı halde fabrika müdüründen daha etkindir. Fabrika müdürü sendika başkanının kuklası ve yaptığı yolsuzlukların ortağıdır.

Sendika başkanı, kendi özel işleri için işçilerin yardımlaşma sandığının parasını kullanmakta, toplu sözleşmeden doğan bazı haklarını

gasp etmektedir. İşçilerden zorla toplanan paranın nereye gittiği belirsizdir.

Son olarakta sendika seçimlerinin yaklaştığı sırada işçilerin güvenliğini kazanmış olan 3 devrimci işçi arkadaş sürgün edilmiştir. Bu sürgünün amacı yakında yapılacak sendika seçimleri sonunda, yolsuzluklarını sürdürmek ve işverenin istekleri doğrultusunda sendikayı yönetmek sevdasında olan sarı sendika ağalarının tekrar yönetimde kalmasıdır.

Ama bütün bunlar Uşak Şeker Fabrikası işçilerini sömürü düzenine karşı olan mücadelesini durduramayacak, aksine hızlandıracaktır.

ÜRETEN BİZİ, YÖNETEN DE BİZ OLACAĞIZ

DEVİRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE

UŞAK ŞEKER FABRİKASI İŞÇİLERİ, BİZLER, BÜTÜN BASKILARA RAGMEN SENDİKAL DEMOKRASİ MÜCADELEMİZİ SÜRDÜRECEĞİZ.

Uşak Şeker Fabrikasından Bir Grup İşçi

Konya cezaevinde faşist baskılara son!

Halkımıza,

Biz Konya cezaevinde bulunan tutuklu ve hükümlüler olarak ortalas edilen bir gerçeği açıklamak istiyoruz.

Bizler, hakim sınıflar ittifakı oligarşinin oyunu ile suçlu damgası vurulan bizler Vatan Gazetesinin açmış olduğu "1977'yi Özgürlük yılı yapalım" kampanyasına katılmış ve aramızda imza toplamıştık.

Ama oligarşinin usaklığını yapmaktan gurur duyan Konya Cezaevi müdürü ve infaz savcısı kişiler bizim aramızda topladığımız imzaları göndermemizi engellediler.

Bizim en doğal hakkımız olan "1977'yi Özgürlük yılı yapalım"

kampanyasına katılmamıza engel olan sermaye usaklarını halkımıza şikayet ediyor ve bu kişiler hakkında yetkili makamları gerekli işlemi yapmaya davet ediyoruz.

Ayrıca Çocuk İslah evindeki tutuklu ve hükümlülerin üzerindeki gardiyan baskısını da şiddetle protesto ediyor ve gereken işlemlerin derhal yapılmasını bekliyoruz.

Oligarşinin, sermaye çevrelerinin suçlu damgasını vurduğu bizlere oynanan bu alçakça oyunları halkımıza bildirmeyi bir görev biliyoruz.

KAHROLSUN OLİGARŞİ

Konya Ceza ve İslah evi Tutuklu ve Hükümlüleri

Uşak Alfaklar köyü devrimcileri, köylerini faşistlerden temizlediler

Bizler Alfaklar köyü devrimci gençliği olarak, gerici emperyalizme karşı gelen yoksul köylü çocukları ve gençleriyiz. Bizler de Alfaklar köyünün devrimci gençleri olarak faşizme karşı omuz omuza mücadelemizi sürdürüyoruz, sürdüreceğiz. Önceleri bizim köyümüzde Devrimci Gençlik diye birşey yoktu. Birkaç tane faşist köpek vardı. Bunlar da bizim köyümüzün gençlerini kandırıp kendilerine döndürmek isteyince, iki arkadaş biz de köye karşı seminer verdik. Ayrıca düzen kurmaya başladık ve köye Halkevi açmaya çalıştık ve açtık. Bu açtığımız halk evinde gençlere Devrimci Yol'un 1 ve 2. sayılarını dağıtıp okuttuk. Çeşitli kitaplar

okuttuk ve doğru ve iyi bir yolu seçtiler. Şimdi köyümüzde faşist köpek diye birşey yok. Tüm yoksul halk olarak ve tüm devrimci gençlik olarak faşizme oligarşiye ve emperyalizme karşı mücadelemizi iyi bir şekilde sürdürüyoruz. Alfaklar köyünün tüm devrimci gençlikten olduğunu sizlere duyuruyoruz.

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN ALFAKLAR KÖYÜ HALKININ MÜCADELESİ KAHROLSUN EMPERYALİZM TEK YOL DEVRİM

ALFAKLAR KÖYÜ DEVRİMCİLERİ

KARAHALLI/UŞAK

Ankara Kadınlar Derneği açıldı

Ülkemizde emperyalizme ve faşizme karşı verilen kavgaya devrimci ilerici yurtsever kadınların da omuz vermesini sağlamak için mücadele veren AKD. 14.3. 1977 tarihinde demokratik örgütleri kapatmayı kendine görev edinen Ankara Valisince 3 ay kapatılmıştı. Bu kapatma kararı "Faşizmin maşası ülkü ocakları kapatılmalıdır" kampanyasının yoğunlaştığı, dernek çalışmalarının geniş halk yığınları içinde benimsendiği, destek gördüğü günlere rastlar.

Evlat acısından bağı yarık analardan, pahalıktan beli bükümüş emekçi kadınlardan güç alan AKD'nin kapatılmasının amacı emekçi kadınların faşizme karşı mücadelede her gün daha kararlı ve daha örgütlü yer almasını engellemektir.

AKD. 9 Haziran'da Danıştay tarafından alınan yürütmeyi durdurma kararı ile açılmıştı.

Bugüne kadar olduğu gibi, Evlat acısının faşizm yok olmadı son bulmayacağına bilincinde olarak, bundan sonra da;

-Anti-emperyalist, Anti-faşist mücadelede

-Faşizmin maşası ülkü ocaklarının kapatılması yolunda

-Tüm çalışan kadınların kreş, sağlık, sosyal hizmetlerle ilgili sorunlarının çözümü için,

Mücadelemiz kurtuluşa kadar kadın, erkek omuz omuza devam edecektir.

KAHROLSUN FAŞİZM EVLAT ACISI FAŞİZM YOK OLUNCA SON BULACAKTIR.

FAŞİZMİN MAŞASI ÜLKÜ OCAKLARININ KAPATILMASI İÇİN OMUZ OMUZA MÜCADELE EDELİM.

Karadeniz Ereğlisi

Polisler 16 haziran 1977 günü Ereğli Halk Kültür Derneğini bastı. Dernekte bulunan Devrimci Yol ve Devrimci Gençlik dergilerine kitap ve afişlere el kondu. Dernekte bulunan üye aidat fişleri ve dernek evrakları polis tarafından götürüldü. O sırada dernekte bulunan iki devrimci de gözaltına alındı ve haklarında dava açıldı.

Faşist baskılar daha sonra da devam etti. Gece olduğunda 20-25 kişilik bir faşist grup Yabancı Diller Yüksek Okuluna saldırdı. Faşistler çevredeki devrimciler ve okul öğrencileri tarafından kovalandılar. Bunun üzerine polis, devrimcilere ve öğrencilere saldırdı. Ertesi gün ise Halk Kültür Derneği 3 aylık bir süre için kapatıldı. Faşist baskıları ve kapatma kararını protesto etmek için devrimciler bir miting düzenlediler.

Mitingden bir gün sonra, faşistler sahil boyunda toplanıp ilerilere ve halka saldırdılar. Bu saldırı üzerine devrimciler, tüm ilerici-demokratlarla birleşip, faşistlere karşı koydular. Çıkan çatışmada bir çok faşist dövüldü, yaralandı. Şehirde, devrimcilerin önderliğinde anti-faşist gösteriler devam ederken, polis saldırıya geçti.

Faşistlerin ve polislerin halka ve devrimcilere karşı sürdürdükleri saldırılar Ereğli halkının mücadelesini durduramayacaktır.

DEVİRİMCİ YOL'DAN MEKTUP

ERKEN seçimler yapıldı. DEVİRİMCİ YOL daha evvelki sayılarında seçimlerin erkene alınmasının nedenlerini açıkladı. Ve devrimci siyasetin ne olması gerektiğini ortaya koydu. Seçimler sonrası durum, bu tespitlerin doğruluğunun hayatın kendisi tarafından onaylanmasından başka bir şey olmadı. DEVİRİMCİ YOL'un seçimler siyasetinin tavırsızlık, belirsizlik olduğunu ileri süren görüşler, seçimler sonrasındaki gelişmeler karşısında burjuvazinin şu veya bu kanadını destekleme siyasetlerinin işçi sınıfının bağımsız siyaseti olmayacağı gerçeğini bir kez daha anlamak zorunda kaldılar. DEVİRİMCİ YOL seçimler siyasetinin bir uzantısı olarak yurt çapında dağıtılan bir ÖZEL SAYI yayımlayarak, emekçi kitlelere doğru devrimci yolun ne olduğunu anlatmaya çalıştı.

Bu arada DEVİRİMCİ YOL, Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası (MESS)'na karşı grevci maden işçilerinin mücadelesini destekleyen ve bu mücadelenin devrimci bir anlayışla nasıl ele alınması gerektiğini açıklayan ikinci bir ÖZEL SAYI daha yayınladı.

DEVİRİMCİ YOL'un bu dördüncü sayısında geçen sayıda ortaya konulan modern revizyonizmin dünya tablillerinin bir uzantısı olan devrim anlayışları, kapitalist olmayan yolun bir eleştirisi yer almaktadır.

Bu arada DEVİRİMCİ YOL'a Anadolu'nun bir çok yerinden bir takım sorular ve eleştiriler gelmeye başlamıştır. Eleştirilerden yararlanmaktayız. Yalnız bazı arkadaşlar yönelttikleri sorulara dergide bir kaç sayfalık cevap bölümleri ayrılmasını istemektedirler. Derginin yayın programında bu sorulara gereğince yer ayırmaya çalışacağız. Fakat, her soruya bu kadar yer ayırmamız olanaksızlığını arkadaşlarımızın anlayışla karşılayacaklarına inanıyoruz. Bazı arkadaşların adreslerini yazmamaları, onlara özel cevaplar yazmamızın olanağını ortadan kaldırıyor. Haber, yorum, eleştiri, yazı ve sorularınızı beklediğimiz tekrar hatırlatmakta yarar görüyoruz.

Devrimci selamlar...

DEVİRİMCİ YOL

Nazilli Öğretmen Lisesi'nden

NAZILLI Öğretmen Lisesinde faşist baskılar devam ediyor.

Tüm yurdumuzda devrimci kitleler ve halkımız üzerindeki faşist baskıların yoğunlaştığı bir dönemde yaşıyoruz. Bu baskıların bir parçası da Nazilli Öğretmen Lisesindeki devrimci öğrencilere uygulanmaktadır. Okul müzdeki kararlı devrimci mücadeleyi kırmak ve sindirebilmek için oligarşinin resmi, sivil köpekleri tarafından çeşitli oyunlar tezgahlanmaktadır. Faşist idare ve faşist öğrencilerle işbirliği halinde baskı ve terör havası estirilmektedir.

Okulun yatakhaneğinde MHP ve Ülkü Ocaklarının sloganlarıyla bir parti binasına çevrilmiştir. Duvarlarda, milli devlet güçlü iktidar, bozkurtlar

ölmez, başbuğ Türkeş ve buna benzer MHP yanlısı sloganlarla doldurulmuştur. Devrimci öğrenciler gece yarılarda faşist milisler tarafından uyukdan kaldırılıp, işkence edilmekte, dövülmekte ve ölümle tehdit edilmektedirler. Devrimci öğrenciler yatakhaneye alınmamaktadırlar.

Bizlerin ve halkımız üzerinde oynanan oyunlar, baskı ve terör biz gençliğin ve halkımızın yükselen mücadelesini durduramayacaktır.

KAHROLSUN FAŞİZM!... FAŞİST-POLİS İDARE-İŞBİRLİĞİNE SON!... DEMOKRATİK LİSE KAVGAMIZDA İLERİ!... OLİGARŞİNİN EĞİTİM DÜZENİNİ YIKACAGIZ!...

Nazilli Öğretmen Lisesi Devrimci Öğrencileri

DEVİRİMCİ YOL

15 GÜNLÜK SİYASİ DERGİ

Sahibi:
Mehmet YAZICI
Sorumlu Müdürü:
Yaşathak ARSLAN
Yönetim Yeri:
Hasan Ali Yücel Cad. 39/D
İnce-su/ANKARA
Yazışma Adresi:
P.K. 383 Kızılay/ANKARA

Dağıtım
EMEK-DA: Ankara; İhlamur Sok. 8/10 Kızılay, İstanbul
Himaye-i Eftal Sok. 6/21
Cağaloğlu, İzmir; Ahmetağa Mah. 857. Sok. No: 3/D
Salihaga İşhanı Oda No: 228
Baskı-Dizgi
EM-AŞ Veb Ofset Tesisleri
Rüzgâr/ulus-ANKARA

ABONE KOŞULLARI

Yurt İçi: 6 aylık 40 TL
Yıllık 70 TL
Yurt Dışı: 6 aylık 100 TL
Yıllık: 180 TL
Abone Olmak İçin MEHMET YAZICI adına Posta Çeki No: 104620'ye Para Yatırılması Yeterlidir...

ŞANLI 15-16 HAZİRAN DİRENİŞİ İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNE IŞIK TUTUYOR

15-16 HAZİRAN 1970'de ülkemiz işçi sınıfı mücadelesinin en önemli olaylarından birini yaşadı. Özellikle İstanbul'da 100 bini aşkın işçi kitlesi ülkemizi derinden sarsan eylemleri gerçekleştirdiler.

O tarihlerde, AP iktidarı gittikçe gelişip, güçlenen işçi sınıfının ekonomik-demokratik platformdaki, sendikal mücadelesini kontrol altına alıp, gelişmesini durdurabilmek için sendika seçme özgürlüğü ve toplu sözleşme, grev haklarını kısıtlayıcı yönde yasa değişikliklerine başvurmuştu. 274-275 sayılı yasalardaki değişiklik girişimi ülkemizdeki demokratik kesimlerin tepkilerine rağmen durmadı.

Ülkemizin işçi hareketi tarihi içindeki bu büyük olay bu yüzden doğdu.

15 haziranda İstanbul ve İzmit bölgelerindeki fabrikalarda çalışan 10 binlerce işçi

mücadele bayraklarını açarak, işlerini bırakarak, sokaklara çıktılar. İstanbul'un çeşitli bölgelerinde biriken on binlerce işçi şehir merkezine doğru coşkun bir sel gibi aktı. Siyasal bir önderlik ve yöneticilikten yoksun işçiler DEV-GENÇ militanları ile omuz omuza polis ve asker barikatlarının üzerine korkusuzca yürüdüler. Kadın işçiler cesaretle mücadelelerin en önüne atıldı. Çeşitli yönlerden yürüyüşe geçen işçilerin birleşmesini önlemek için kurulan barikatlar yetmedi. Köprü açıldı, vapur seferleri durduruldu. Polis ve asker ateş açtı. Yaşar Yıldırım, Abdurrahman Bozkurt ve Mustafa Baylan öldüler. İşçiler polis barakalarına, Türk-İş binasına saldırdı. Kadıköy kaymakamlık binası yakıldı.

15-16 haziran direnişi oligarşiyi dehşete düşürdü. Mücadele sıkıyönetimle bastırıldı.

Jandarma birlikleri fabrikaları kontrol altına aldı. Yüzlerce işçi tutuklandı ve işlerinden atıldı. Bir çok DEV - GENÇ militanı hakkında tutuklama kararı çıkarıldı. Direnişi sürdürmek isteyen işçiler zorla işbaşı yaptırıldı. 2000'e yakın işçi işlerinden çıkarıldı.

İşçi sınıfının şanlı direnişi bir yandan da bürokrat sendika yöneticilerini de korkuttu. Direnişi durdurmak için demeçler verdiler. Devrimcileri suçlayan konuşmalar yaptılar.

Büyük direnişin bir sonucu olarak, AP iktidarının tasarladığı yasa değişiklikleri gerçekleştirilemedi. Ama, asıl önemlisi bu direniş ülkemizdeki işçi hareketi açısından çok önemli bir gelişmeyi vurguladı. 15-16 haziranın şanlı direniş ve mücadele geleneği şimdi burjuvazinin karşısında korkulu bir düş olarak duruyor. İşçi sınıfı ve emekçi halkın ise kurtuluş mücadelesinin yolunu aydınlatan bir ışık...

15-16 HAZİRAN MÜCADELESİNİN DERSLERİ

SINIF mücadelesi tarihinde öyle olaylar vardır ki, bu olaylar onun meydana geliş biçimine ilişkin olan, mücadele dersleri çerçevesindeki doğrudan sonuçları yanında ve ondan nisbeten bağımsız olarak devrimci hareketin, sınıf mücadelesinin gelişimini etkileyen önemde tarihsel dersler aşırlar ve bazen bir toplumun nesnel gelişiminin bir sonucu olarak ortaya çıkan dönüşüm noktalarını vurgularlar. 15-16 haziran direnişi de böyle geniş bir perspektif içinde ele alınması gereken bir olaydır.

Ülkemizde 1960'lara gelinceye kadar Türkiye toplumunu sarsabilecek önemde işçi hareketlerinin oluşmadığını söylemek mümkündür. Güçlü bir işçi sınıfı hareketinin gelişmesinin nesnel plandaki bir nedeni şüphesiz ki ülkemizde kapitalizmin gelişiminin bir sonucu olarak sanayi proleteryasının önemli bir niceliğe ulaşmamış bulunmasıdır. Belki biraz da bu nedenle ihtilalci bir doğrultusu olmayan sol hareket, uzun yıllar emekçi sınıflardan kopuk bir aydınlar hareketi niteliğini koruyabilmiştir.

1960'lara gelindiğinde ise kapitalizm yukarıdan aşağı bir biçimde de olsa belirli bir gelişme göstermiş, buna paralel olarak sanayi proleter-

yasının büyümesi de küçümsenemeyecek bir niceliğe ulaşmıştır.

1960'lar sonrasında, ortaya çıkan sınırlı demokratik ortamda, Marksist klasikler yabancı dil bilen bir azınlığın tekelinden nisbeten çıkarken gene küçük burjuva bir sınıf temelinde de olsa sol hareketin ihtilalci bir doğrultuda geliştiği gözlenir.

Bütün bunların bir sonucu olarak sınıf mücadelesi giderek keskinleşmeye başladı. Devrimci gençliğin mücadelesi DEV-GENÇ hareketiyle ileri boyutlara ulaştı. Köylü hareketleri alabildiğine gelişip yaygınlaştı. Önceleri kapitalist ilişkilerin girmesiyle gelişen ulaşımın ve iç pazarın sonucu olarak tarım ürünlerinde fiyat artışları ve ücretlerdeki yükselme belirtisi kırsal alanlarda bir refah eğilimi görüntüsü yaratıyordu. Ne var ki, bu gelişme kısa süre içinde tersi bir eğilimin, sınıf mücadelesinin, keskinleşip, yükselmesinin nesnel koşullarını da zorunlu olarak yaratıyordu. Cıvız tekelleri burjuvazi tekelleşme ve büyüme talebinin zorunlu bir sonucu olarak zaten emperyalist sömürü altında bulunan yığınları insafsız ve ağır bir soygun ve çifte sömürü altında tutmak duru-

mundaydı. DEV-GENÇ militanları ile ilişkilere girebilen köylülerin uyanışı, ülkemizi baştan başa kaplayan yoksul ve topraksız köylülerin ve küçük üreticilerin eylemlerini getirdi. Sayısız miting, yürüyüş ve toprak işgalleri Türkiye toplumunu derinden sarsan birikimler yarattı.

15-16 haziran böyle bir gelişme içinde ve bu gelişmenin belki de en önemli yanını vurgulayan bir eylem olarak ortaya çıktı. Gelişen ve artık önemli bir niteliğe ulaşan sanayi proleteryası sendikal haklarına ilişkin bir kısıtlama eylemi karşısında adeta patladı. Ve işlerini bırakıp, sokaklara fırlayan işçiler üç adımda devletin sınırına vardı dayandı... O güne kadar egemen sınıf kliklerinden şu veya bu kanadının destekçisi olma hakim özelliğini koruyan "sol" hareketi bir kere daha şaşkın bir hale soktu; sıkıyönetim ilan edildi. İşçiler tutuklandı fabrika kapılarını askerler tuttu; sıkıyönetimin (yani devletin) tarafsızlığını talebetmekten başka vâpacak bir şeyi olmayanları bir şaşkınlığın içinde bırakan bir patlama oldu.

Evet, işçiler siyasi bilinçten yoksun bir şekilde, kendiliğinden de olsa ayağa kalkmışlar ve karşıların-

da kaçınılmaz olarak askeri, polisi ve sıkıyönetimiyle devleti bulmuşlardır. Ve solun, o günkü örgütlenmesiyle mücadele anlayışı ve genel siyasi çizgisi ile yapacak başka bir şeyi yoktur: 15 - 16 haziran gerçekte 1970'lere gelirken, keskinleşen sınıf mücadelesinin, ülkemiz solunun geleneksel özellikleri ile olan ilişkisini, işçilerin kendiliğinden nitelikli bir patlaması ile vurgulanmasından başka bir şey değildir. Devlet içinde, devletle beraber, devletin icazet sınırları çerçevesinde (gerçekte o'ra karşı bir öz taşıması gereken) bir mücadele yürütmeye çalışmanın taşıdığı, solun talihsiz çelişkisi...

Ve bir bakıma bu vurgulama ülkemizdeki devrimci hareketin gelişim yönünü etkileyen bir öneme de sahiptir.

Devrimci gençlik hareketleri, köylü hareketleri ve 15-16 haziranda doruğuna ulaşan işçi hareketleri, ülkemizdeki nesnel gelişmelerin bir ürünü olarak ortaya çıkan sınıf mücadelesinin keskinleşmesinin sonucu sol hareketin geleneksel sağ çizgisinin temellerini parçalamış ve Devrimci Hareketin gelişebilmesi için sağlıklı bir zemin yaratmıştı. 1971'lerin genç DEVRİMCİ HAREKETİ bu platformun üzerinde yükselmiştir.